XXXIII. ÉVFOLYAM 6. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1977. FEBRUÁR 10.

Ludas Matyi

PEDAGÓGUSTOBORZÓ

— És a gyerekeken kívül nevelhetnek csirkét, kacsát...!

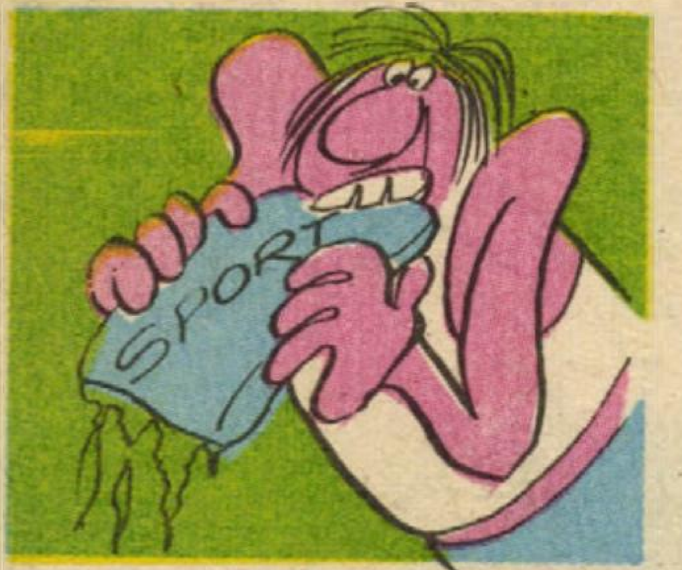
Brenner György rajza

KEDVES LUDAS!

SPORT

A neve: *Sport.* Sajt. Szeretik. Reklámozzák. És valahol, valakik úgy döntöttek, más formában hozzák forgalomba. Ami eddig volt, semmi. Aranypapírban, négyszögletesen — ez csak szokvány. Konzervatív megoldás. Jöjjön a

kulturáltabb csomagolás, a tasak, a nylon, körülragasztva, dobozszerűen megoldva. És jött. Nyitása egyszerű, ollóval. Ha nincs kéznél olló, lehet tépni, szaggatni, gyufalánghoz tartani, kemencében olvasztani. Ha a nyitás művelete sikerül, a többi már gyermekjáték. Sajtot lassú mozdulattal ki kell nyomni, kipréselni nyloncsodából. Sajt jön-jöndögél, néha lassúbb, néha gyorsabb ütemben. Lehet enni úgy, mint a fagylaltot, lehet vele tortát cifrázni, mint a tejszínhabbal, lehet vele asztalt összeragasztani, lehet tőle pillanatok alatt sajtossá változni — sok mindent lehet, még enni is, ha van hozzá kedve valakinek, ezek után. Sajt nem jön ki mind. Fele ott marad, ott ragad a tasakban. Ez nem spekuláció, nem valamiféle alattomos ötlet, hiszen ebből előnye sajtkiszerelőnek nem származik. De vevőnek sem. Nyloncsoda féltartalmát kidobva, esetleg nyloncsodát felspékelve, szétszedve, agyonvagdalva — azon töpreng, miért lesz bonyolult, ami egyszerűen is jó volt, hová lett a kedves aranypapír, s ha éppen nincs arany, miért nem helyettesítették ezüsttel? És rájön a fogyasztó, hogy a sajt neve sem véletlenül Sport, s hogy tulajdonképpen a sajtot megenni is sport. És ilyen sportolási lehetőséget, csavarás, facsarás, rázás, nyomás, ütögetés — egyre többet kap a fogyasztó a korszerű, ám nem mindig praktikus kiszerelés jegyében.

Bende Ibolya

A CÍMZETTEK VÁLASZOLNAK

Földhivatal

A Járjon a Földön a Földhivatal (Ludas, 1. sz.) című panaszt kivizsgáltuk. Megállapítottuk, hogy a hivatalvezető udvariasan kérte Szommer Ferenc levélírójukat, helyezze el beadványát a levélszekrénybe. Sz. F. erre minősíthetetlen hangnemben káromkodott, gorombáskodását drasztikus kitételekkel fűszerezve, az ajtót bevágva távozott. A postaláda egyébként kifogástalan állapotban volt és van jelenleg is.

Rozgonyi Ernőné dr.
Pest megyei Tanács vb,
Szentendrei járási hivatal

Béke utca

A tiszamogyorósi Béke utca lakóinak panaszára (Ludas, 76., 52. sz.) válaszolva közöljük: négy község tartozik hozzánk, a rendelkezésünkre álló összeg kevés valamennyi földút járhatóvá tételére. Az említett utcát a helyi téesszel közösen az év első felében megjavítjuk.

Bíró Gusztávné
vb-titkár, Mándok
Nagyközség Közös Tanácsa

Naptár

A Ludas 1. számában két levélíró naptár-panasza jelent meg. Évi csaknem 1 millió naptárt jelentetünk meg, a többszörös ellenőrzés mellett is előfordul, hogy a fogyasztóhoz selejtes naptár kerül. Az ilyen naptárt a vásárlás helyén kicserélik, vagy az árát visszatérítik, de mi magunk is szívesen kicseréljük.

Marosvári Imre
csop. vez.
Gondolat Könyvkiadó

Emke-automata

A Ludas I. 20-i számában megjelent glosszára válaszolva közöljük: az Emke aluljáróban csak úgy tudunk 6 db Wittenborg ételautomatát elhelyezni, ha a jelenlegi homlokzatot kb. 80 centivel előbbre hozzuk. Amint az illetékes hatóságoktól megkapjuk az építési engedélyt, haladéktalanul hozzáfogunk az átalakításhoz: az automaták már megvannak és kivitelezőt is biztosítottunk a munkára.

Tóth László
főigazgató, Utasellátó

AMI INGYEN NINCS

Nagyon szép az újjávarázsolt Déli pályaudvar — kívülről. Csak ha beljebb megy az ember, mondjuk oda, ahová a király is gyalog jár... A vécéfülke szűk. Fogas nincs, ahová az ember a kabátját felakaszthatná. Az ajtót belülről bezárni nem lehet. A falhoz erősített papírtartó üresen tátong. A mosdókba hideg-meleg vízcsapokat szereltek, ám a meleg csapból csak sistergés árad. Szappan sehol. Az is igaz, hogy mindez díjtalanul — nincs.

(f. i.)

A MÚZEUM ZÁRVA

A lapokban s a rádióban hirdetik a Kiscelli Múzeum japán fametszet kiállítását. Január 23-án elmentem, hogy megnézzem, de a múzeumot zárva találtam, sőt: a múzeumőrök elmondták, hogy már ősz óta zárva van. Az ősz óta nem létező bevételből van ennyi felesleges pénzük téves hirdetésre?

Dr. Pungor Endréné
1112 Bp., Meredek u. 4.

MINEK JÁRJUNK MOZIBA?

Járjunk többet moziba! — kapjuk plakátokon a felszólítást. De minek? Galambos Szilveszter cikke (Ludas, 2. sz.) nyomán eszembe jutott: tavaly összesen háromszor voltam moziban, de azt is megbántam.

Múlt nyáron a Honvédban harmadszor néztük meg a Volt egyszer egy vadnyugatot. (2 jegy = 36 forint). Főleg a zenéje miatt. A film elkezdődik, percekig nincs hang, aztán megjön, de rövidesen elnyomja a gépházból felhallatszó hangos beszélgetés, erős motorzaj a mellékutcából, minthogy a gépház ajtaja nyitva.

Múlt nyár, Sport mozi. Óz a csodák csodája, rajzfilm-változat. Utolsó sor. Végig lekötött minket két idős jegyszedő néni folytatólagos és szűnni nem akaró vitája, hogy az udvarra néző kijárati ajtó nyitva vagy csukva legyen.

Tinódi mozi, Szilveszter délutánja, Vértestvérek. Hosszú, tétlen sor a pénztár előtt, mert a pénztárosnő magának (vagy az igazgatóságnak) könyveli a jegyeket, ahelyett, hogy a nézőknek eladná. A közvetlenül előtte álló kisfiút még le is teremti, amiért türelmetlenkedik. Fél 4 jóval elmúlt már, de úgysem kezdődik az előadás, mert, úgymond, a gépész szabadnapos, a helyettese pedig egyelőre sehol. A Művész moziból jön. Türelem. Fél 5-kor kezdik visszafizetni a jegy árát, mert akkor kiderül, hogy a gépész beteg lett. 5-ig állunk sorba a pénzünkért.

Tényleg, minek járjunk többet moziba?

Czeba Lászlóné
1144 Bp., Csertő u. 6—8.

„...ÉS BÁRMELY POSTAHIVATALBAN"

Minden hetilap és folyóirat impresszumában olvasható, hogy a lap előfizethető itt és ott „... és bármely postahivatalban". Megpróbáltam több lapra előfizetni két postahivatalban a Váci úton, valamint a Posta Váci utcai hírlapboltjában, de egyik helyen sem fogadták el, a József nádor téri központba küldtek. Vagy én nem ismerem a „bármely" szó jelentését, vagy törölni kellene ezt a szövegrészt a lapok impresszumából.

Dr. Szabó E. István
1055 Bp., Balassi B. u. 2/b

LÁMPÁK ÉS KOCSMÁK

A Zsigmond téren 50 méteren belül két jelzőlámpa lassítja a közlekedést. Egy jelzőlámpát inkább az 500 méternyire levő Komjádi uszodához kellene áthelyezni, ahol ennek hiányában most életveszélyes az átkelés. Másik helyi panasz: a Margithídtól a Zsigmond térig — ez

gyalog nyolcpercnyi távolság — kilenc helyen mérnek italt. Nem sok ez? Inkább nyitnának egy olcsóbb, családias kisvendéglőt ezen a környéken.

Hajdú Gabriella
1023 Bp., Frankel L. u. 92.

Mi lesz a Deák térrel?

Szép volt az újesztendő első napja, Budapest népe (s bizonnyal éppen itt járó vidékiek sokasága is) csak úgy hullámzott a föld alatt, a legtöbben bizonyosan nemcsak azért, mert aznap ingyen lehetett utazni a metrón, hanem, hogy megnézzék, megcsodálják, birtokukba vegyék a földalatti gyorsvasút új szakaszát. Általános és jogos volt az elégedettség a nagy közlekedési gócponton, a Deák téren, ahol most már három vonal ad egymásnak találkozót. Legalábbis a föld alatt.

Most azonban már, minthogy eltelt több mint egy hónap, ejtsünk szót arról is, mi történt a Deák téren — a föld felett.

A nyugtalanító az, hogy semmi sem történt. Itt most nem tájkép csata után látható, hanem csatatér csata után. A metróépítők elvonultak, hiszen befejezték munkájukat, de nem jött helyettük senki. Nincs új feladat? Vagy el sem döntötték még, mit terveznek a Deák térre? A metróépítés miatt évekkel ezelőtt zsákutcává vált a Deák Ferenc utca, nem lehetne újra megnyitni, a metróépítés miatt hepehupás grunddá vált Deák térnek azt a szélét, amely a Bécsi utcát a Tanács körúttal összekötötte? S ha netán egyelőre nagyszabású tervek között válogatnak az illetékesek — mondjuk: parkolóhely vagy áruház, szolgáltató kombinát vagy művelődési otthon épüljön-e a Deák téren? —, addig is, nem lehetne gyorsan rendbehozni, parkosítani a Deák teret, legalább ideiglenesen?

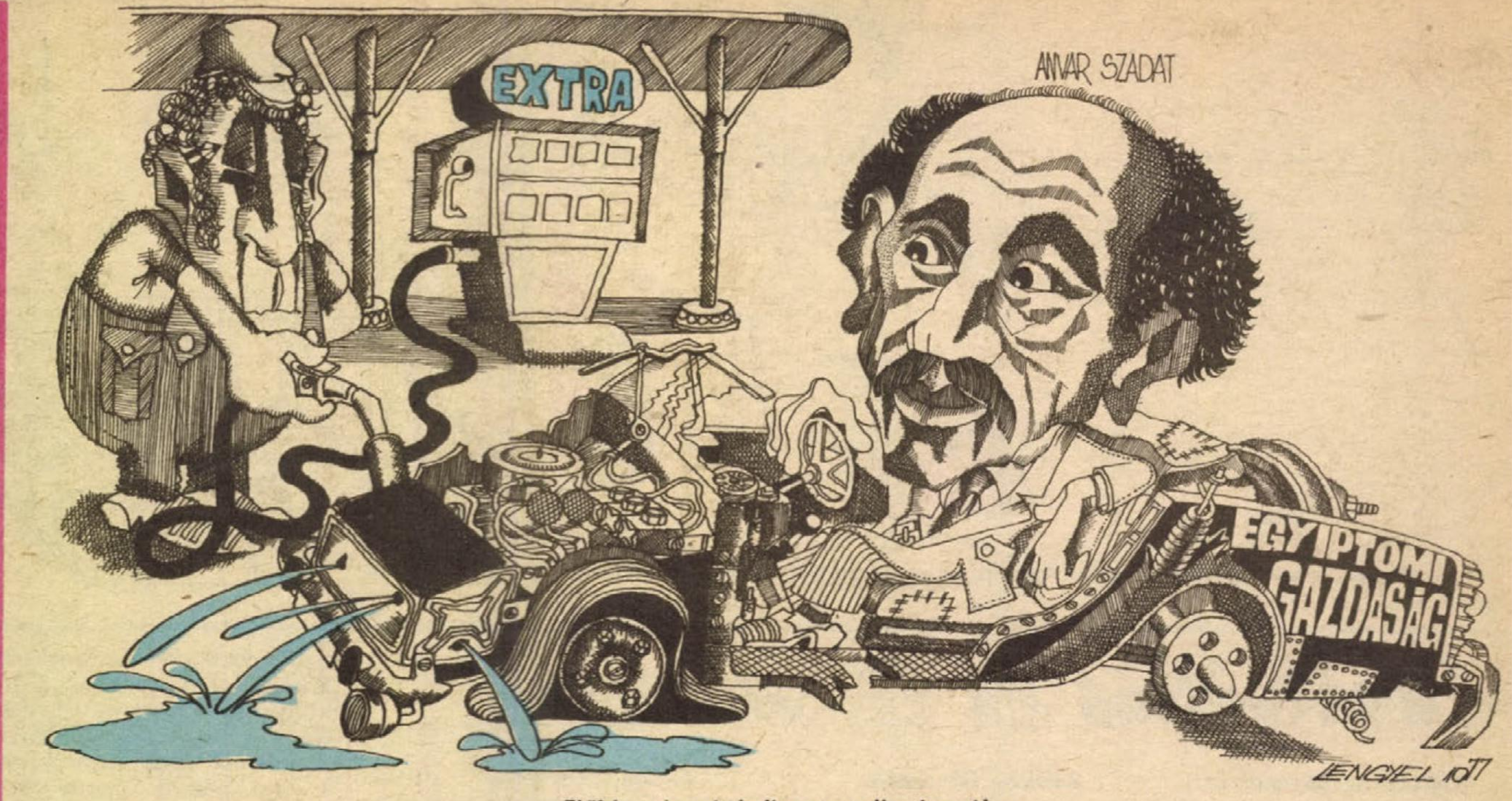
(bt)

REGISZTER

Az ausztráliai St. Arnaud városka lakói örömmel fogadták a hírt, hogy végre új otthont kap a rendőrségük. Csak akkor akadt el a lélegzetük, amikor a tekintélyes komplexum valóban felépült. Hálóterem, öltöző, zuhany és tornacsarnok ötven rendőr számára, parkírozóhely harminc URH-gépkocsinak.

— De kérem, itt valami tévedés lesz — rebegték. — Hiszen nekünk összesen három rendőrünk van és azok is biciklin járnak.

Hamarosan kiderült, hogy a laktanyát tényleg nem St. Arnaudban, hanem St. Albansban, Melbourne egyik legnépesebb negyedében kellett volna felépíteni. Hogyan történhetett? Nagyon egyszerű. Az ügyintéző elővette a regisztert és... és elnézte egy sorral.

— Előbb a kocsit kellene rendbe hozni!

LEKVÁROS CSIRKE

Mi ez a susmus odakint? — kérdezte az öreg Pocok, és már csupa pánik volt a feje.

— Alig Pipi gyűjt aláírásokat — mondta Ciha Géza, aki soha semmit sem kérdezett, de mindig mindent tudott. — Be akar menni a góréhoz. Hogy ne legyen többé lekváros csirke az üzemi konyhán.

Az öreg Pocok hirtelen dobszólóra fakadt a ceruzájával, anynyira kezdett reszketni a keze.

— Úristen, csak nehogy idejöjjön azzal a papírral.

— Nem akarod aláírni?

— Nincs az a pénz. Öt évvel a nyugdíj előtt? Szép sansz. Mindent megúsztam, és akkor életem alkonyán tegyen lapátra a góré?

— Akkor ne írd alá!

— Kösz. Jó ember vagy. Egy passzionátus humanista. És ha jövőre Alig Pipi lesz a góré? Szépen startolnék nála. Az öreg Pocok, aki cserbenhagyott engem. Az öreg Pocok, aki nem írta alá a lekváros csirkét. Tepsibe vele.

Ciha Géza felnézett a papírjaiból, bár nem volt szokása.

— Most nem értelek. Hiszen az ügy tisztára elméleti. Eddig még sosem volt lekváros csirke az üzemi konyhán.

— Még lehet. Láttunk már egyet-mást. Ha Alig Pipi tiltakozni akar, akkor Alig Pipi tud valamit. Mondjuk, visszajött egy tétel mélyhűtött zúza Valparaisóból. A lekváripar ugyanakkor raktározási gondokkal küzd. Ha teszem azt, összüzemi érdek, hogy én lekváros csirkét fogyasszak...

— Tényleg megennéd?

— Nézd, Ciha... én már annyi mindent megettem. Nincs más hátra, ki kell bekkelnem Alig Pipit.

Attól kezdve az öreg Pocok bekkelni kezdett. Széles ívben elkerülte Alig Pipit. A folyosón hátat fordított neki, és úgy tett, mintha feszült figyelemmel tanulmányozná a faliújság 1958-ban kelt cikkeit. Amikor meg Pipi a szobába lépett, az öreg Pocok ugyanazzal a svunggal slisszolt ki a másik ajtón, bezárkózott, és még a vizet is magára húzta. Harmadnap Alig Pipi fogta az aláírásait, és belejtett vele a főnökhöz. Az irodán izgatott pusmogás lett úrrá, a harminc éven aluli hölgyszemélyzet a folyosóra gyűlt, s hol az orrát púderozta, hol a győzhetetlen Miltiádészt emlegette.

Az öreg Pocok betámított Pipi szobájába.

— Kár ezért az Aligért — mondta. — Sokra vihette volna, és most lapátra teszik. A fikuszát minden esetre magammal viszem, az semmiről sem tehet. Meg ezt a gumipárnát is, ő már úgysem ül rá, szegénykém.

Az igazgató furán nézegette a beadványt.

— Tulajdonképpen mit akarsz ezzel?

Alig Pipi egyik lábáról a másikra állt, amit a győzhetetlen Miltiádészről csak menet közben jegyeztek fel.

— Nézd, kérlek, Cicu, a menyasszonyom romantikus lélek...

— A harmadik gyerek után leszokik róla — mondta az igazgató.

— A családvédelmi törvénynek is megvannak az előnyei.

— Hehe — mondta Alig Pipi.

— Szóval ő stüppölt, hogy csináljak végre valami nagyot. Valami hősieset.

— Rendben van — bólintott az igazgató. — Megmondhatod Cicunak, hogy továbbra se lesz lekváros csirke az üzemi konyhán. De azért ne hagyd, hogy a fejedre nőjön.

Alig Pipi magasra emelte a papírost a folyosó végén.

— Diadal! — kiáltotta. — Győztünk!

A harminc éven aluli hölgyszemélyzet mámoros zokogásban tört ki. Néhányan tapsoltak, mások Pipi lapockáját paskolták. Cicu tocsogósra sírta a hős válltöméset.

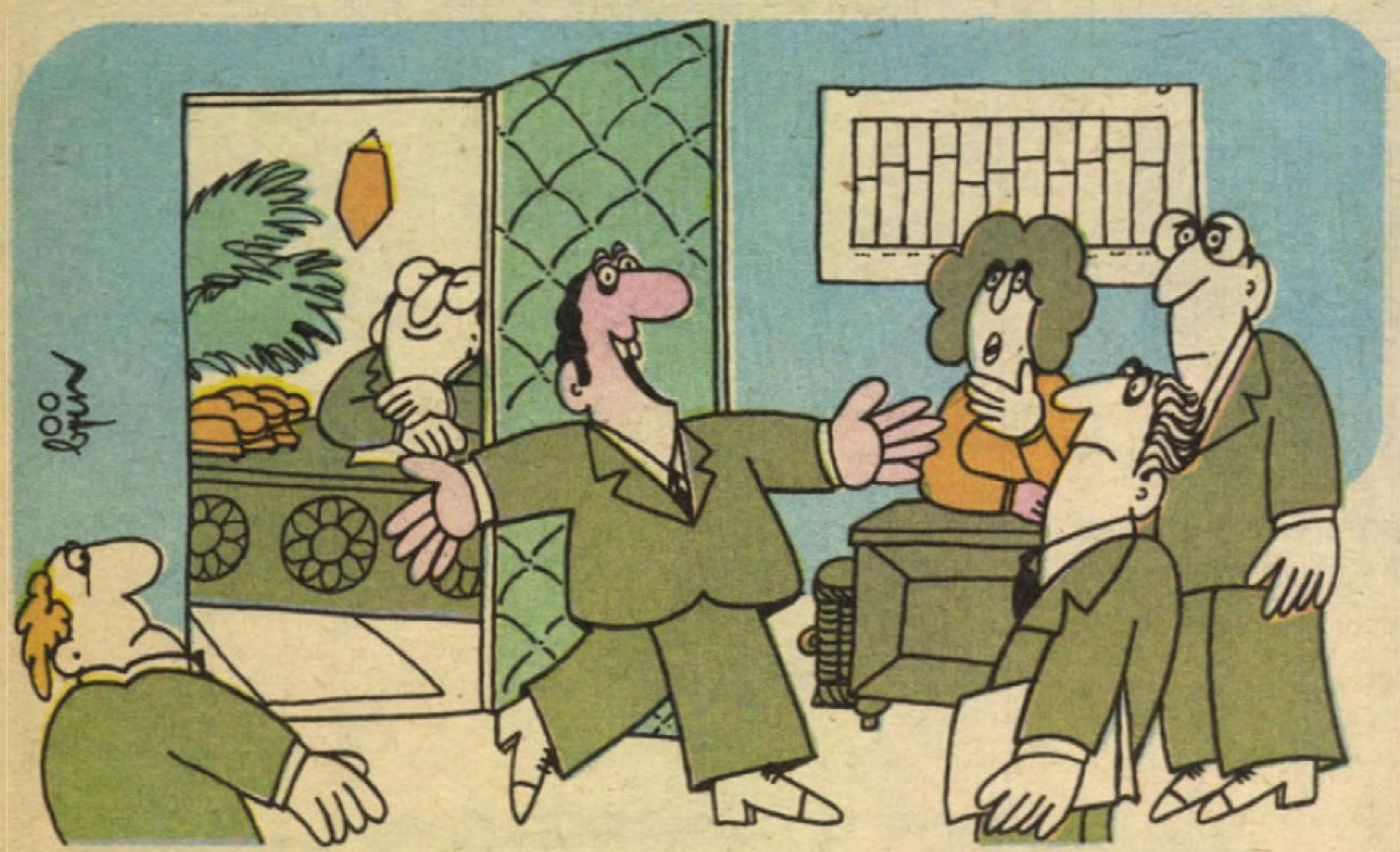
Akkor jött az öreg Pocok a fikusszal és a gumipárnával. Az általános hacacáré láttán megtorpant, s a szent felháborodás jeleit erőltette az arcára.

— Kikérem magamnak! — kiáltotta. — A legnagyobb disznóság, hogy elkerültél azzal a papírossal. Én is aláírtam volna.

Benn, a legnagyobb íróasztal mögött az igazgató hosszasan nézett maga elé. Azon tűnődött, milyen is lehet egy lekváros csirke.

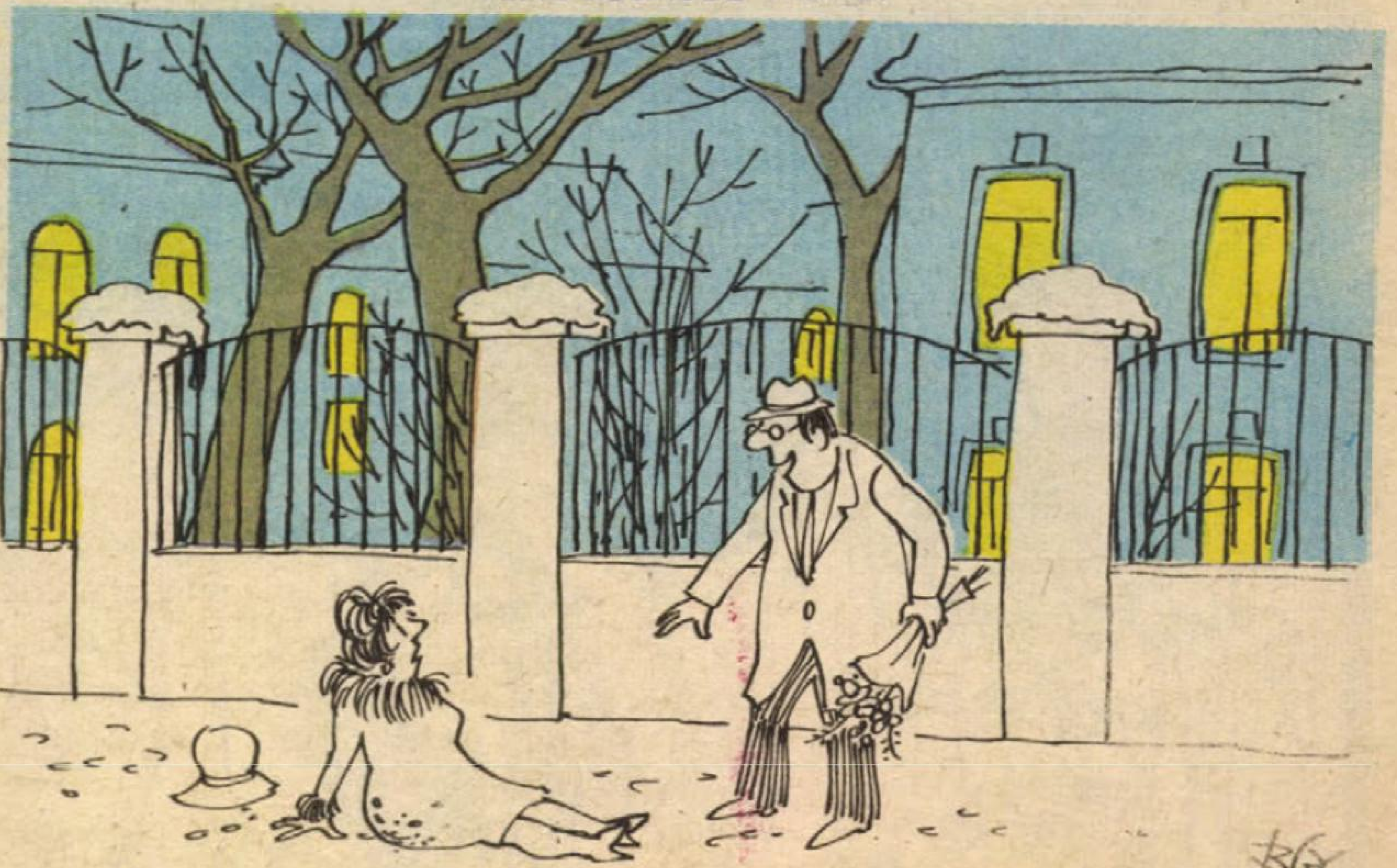
Peterdi Pál

MEGTISZTELŐ MEGBÍZATÁS

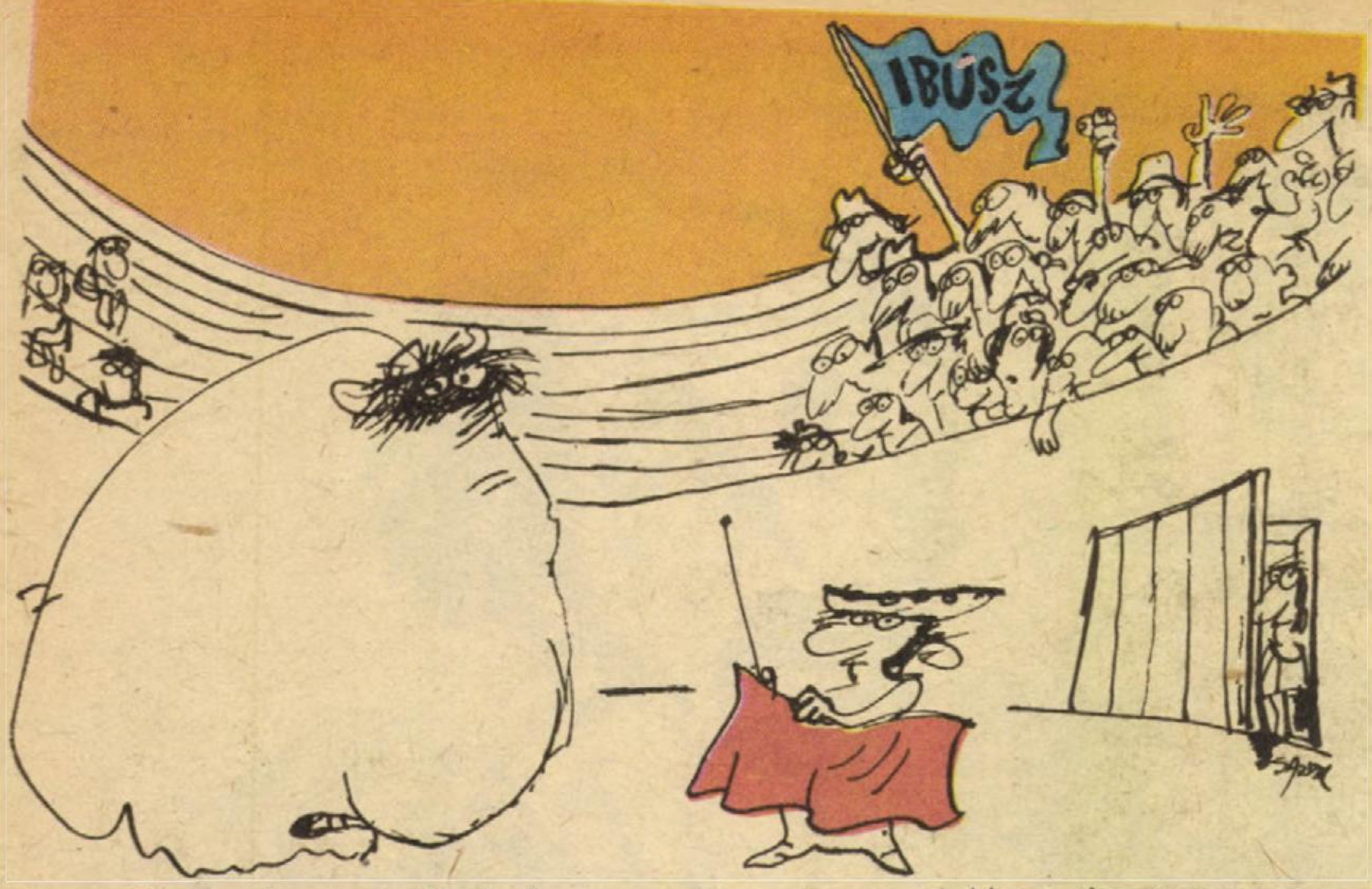

— Most egy hónapig én fogom az igazgató kartárs fejére olvasni a vezetés hibáit!

VENDÉGSÉGBE MENET

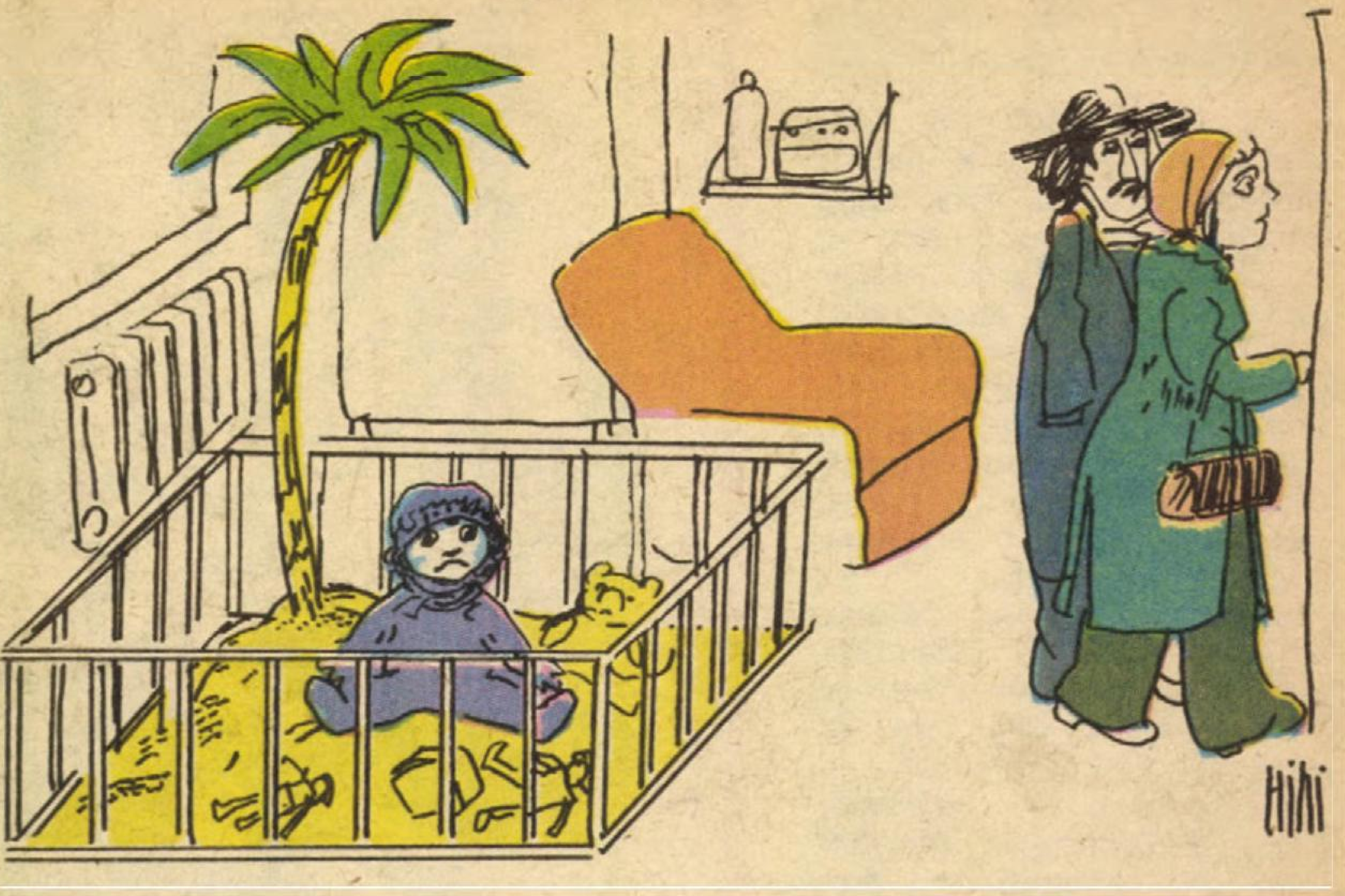

— Ne búsulj, majd én elmesélem, hogy szép volt a kűr-ruhád...!

– Biztos, hogy ezeknek benne van a programjukban, hogy engem leszúrnak?

ESTI PROGRAM

Levélváltás az eltussolásról

Kedves Szerkesztő úr!

A mellékelt újságcikkben elolvashatja, hogy a vasasszonyfai Barátság téeszben a pénztárosnő, a szombathelyi járási ügyészség vádirata szerint — négy év alatt 577 ezer forintot sikkasztott. Nem esett nehezére: a főkönyvelő megbízott benne, sohasem ellenőrizte. Sőt, amikor a helyettese jelentette neki a több százezer forintos hiányt, a főkönyvelő volt az, aki a pénztárosnő „botlását" segített eltussolni. Ugyanezt tette az adóhivatali ellenőrzések során is: hamis adatokkal „téves elírásként" igyekezett feltüntetni az elsikkasztott százezreket. A pénztárosnő előzetes letartóztatásban van, és arra a kérdésre, hogy hová tette a rengeteg pénzt, az ügyészségen azt felelte: „Elfogyott, elment." Szerintem a főkönyvelőt kellett volna elsősorban előzetes letartóztatásba helyezni. Az ő mulasztása, hogy évekig sikkaszthatott a beosztottja. És valóban, senki sem vette észre, hogy mennyitköltekezik a pénztárosnő?

Kedves Olvasónk!

Én elhiszem a pénztárosnőnek, hogy a rengeteg pénz csak úgy „elfogyott, elment", egyetlen fillért sem rakott az OTP-be titkos betétként és el sem ásta, hogy új életet kezdjen, ha lebukása után kiszabadul. A több mint fél millió forint a négy év 48 hónapját tekintve, csak havi 12 ezer forint. Ez könnyen elfogyhatott, hogyha például a pénztárosnő vasasszonyfai lakásán vendégül látta a barátait, ismerőseit, néhány házibulit, esetleg a szombathelyi, neves étteremben fogadást rendezett. De nem is kellett a pénz elherdálásához ilyen látványos mulatozás: ott helyben, Vasasszonyfán is lehet jól öltözködni, bár a pénztárosi fizetésből csak addig lehet nyújtózkodnia, ameddig a konfekcióruha ér. Csak időnként kellett feljárnia Pestre a Váci utcába, onnan méret szerint öltözködni és ráfogni, hogy „régi rongy", vagy konfekció az áruházból.

Nincs szándékomban elbagatellizálni ezt a vasasszonyfai viszonyokat túlhaladó sikkasztást, de olvashattunk már ennél jóval nagyobbakról is. Hála istennek, néhány millió még nem rendíti meg az államháztartást; mi az a 400 milliárdot meghaladó költségvetésünkhöz képest? Ami engem nyugtalanít, az tulajdonképpen az ön kérdésében rejtőzik; vajon ki, mit vegyen

észre a pénztárosnő túlzott költekezéséről, amikor senki sem törődik a másikkal, és különben is, ma már sokan élnek és költekeznek olyan nagyvonalúan, hogy az már egyáltalán nem feltűnő. Az persze jó, hogyha kimegy a divatból az a szólás-mondás, hogy „Miből telik neki?" Ez csak addig volt érdekes, amíg valóban nem telt. De most már...

A pénztárosnő a legkezdetlegesebben sikkasztott. Kiemelte a pénzt és a főkönyvelő segítségével fiktív számlákkal fedezte magát. A sikkasztásoknak, a csalásoknak szinte már megvan a patentja. Csupán példaképp néhányat:

nem létező nevekre munkateljesítmény elszámolása a bérjegyzéken;

súlycsonkítás (a felesleget kivinni az üzletből vagy a helyszínen blokkolás nélkül eladni, pénzt zsebre!);

többletszámolás, -számlázás (áruban megmarad — elvihető, eladható, nyereségként jelentkezik a jogtalanul felszámított összeg).

A szóban forgó 577 ezer forint, négy év alatt nem sok pénz, amit valószínűleg ön is elismer, ha a fentebb felsorolt köznapi lehetőségekhez hasonlítja. De különösen csekély összeg számos más jellegű károkozáshoz képest. Ha teszem fel például az 5 millió dolgozóból csupán 1 százalék átlagosan napi fél órát ellóg a munkaidejéből, akkor 50 ezerszer fél óra, azaz napi 25 ezer óra munkabér tűnik el termelési ellenérték nélkül, az állam kasszájából. Az ebből eredő kár, 12 forintos órabérrel számolva, napi 300 ezer forint. Egy évben 90 millió forinttal, négy év alatt 360 millióval károsodik az állam, amihez képest, az említett 577 ezer forint említést sem érdemel.

Ki tudnám számítani azt az összeget is, amelyet a vasasszonyfai pénztárosnőhöz hasonló módon pénztárosok és mások országos méretekben elsikkasztanak. Ehhez azonban tudnom kellene, hányan dolgoznak olyan beosztásban, ahol a sikkasztásra, a csalásra alkalmuk adódik. Ennek kellene vennem a fenti becsléshez hasonlóan az 1 százalékát. És akkor még mindig maradna egy ismeretlen tényező, vagyis az, hogy hány főkönyvelő és egyéb felettes kibicel a beosztottjainak. De attól tartok, hogy ezt az alapfokú egyenletet egy ismeretlennel még mindig nem tudjuk megoldani. Pedig már az ötödik általánosban is tanítják.

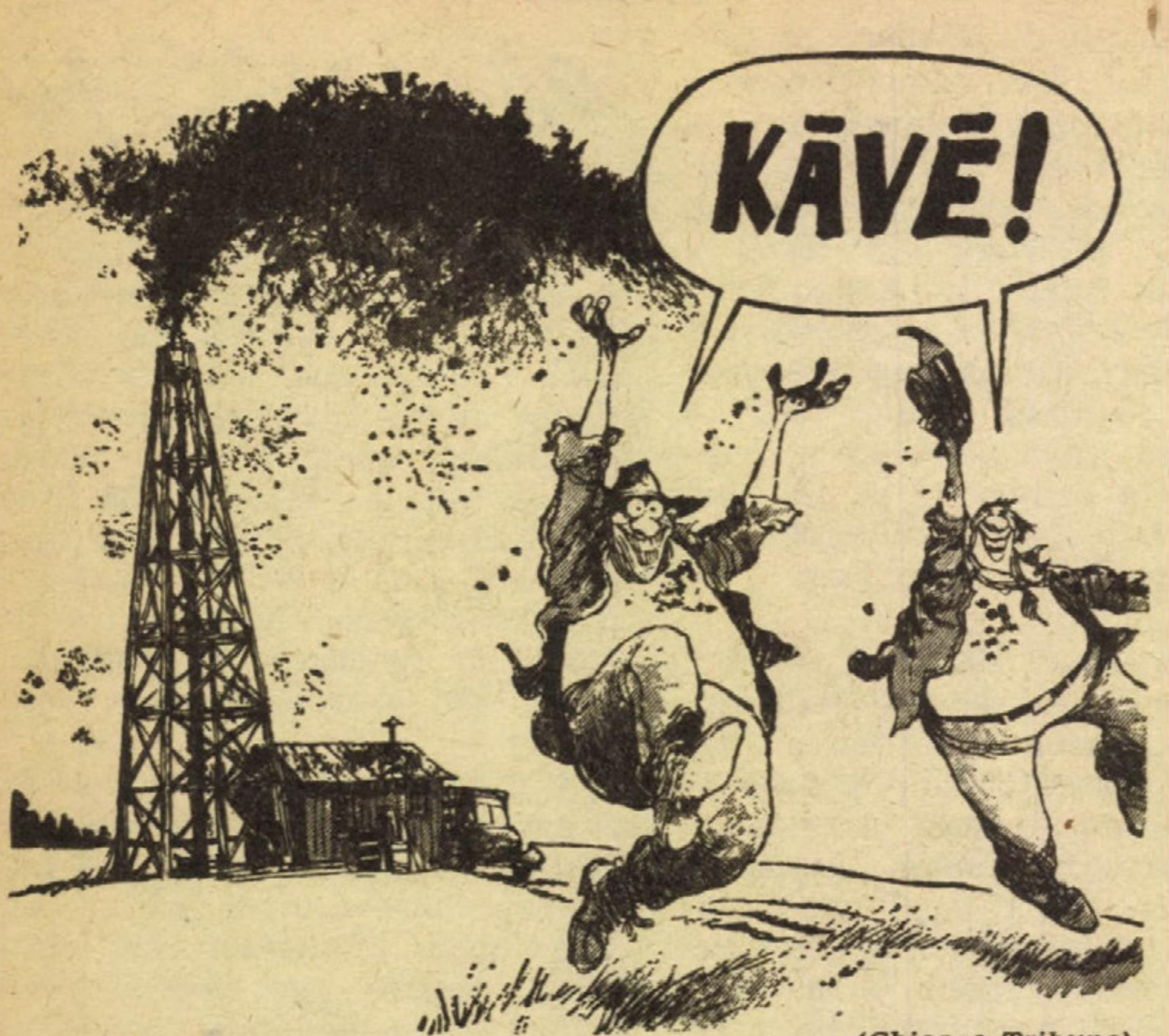
Földes György

Mindenki iskolája

Sajdik Ferenc rajza

VÁLTOZNAK AZ IDŐK

(Chicago Tribune)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Kérem — fordul asztalszomszédjához egy vendég az étteremben —, ideadná a mustárt?

— Még mit nem?! Talán pincérnek néz engem?!

— Óh, dehogy. Én csak jól neveltnek néztem önt.

*

— Asszonyom, műszaki hibát találtam az autójában.

— Mi az?

— Rövidzárlat.

— Rendben van, hosszabbítsa meg.

A KULTÚRA HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

— Pont most fogyókúrázol, mikor Rubens-év van?

— Akkor miért adnak kétszemélyes darabokat?

— Könnyű volt Tolsztojnak. Nem kellett neki regényírás közben matekot tanulnia.

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Apu, a győzelmet miért ábrázolják mindig női alakban?

— Ha majd nős ember leszel, kisfiam, akkor te is megtudod...

Báli szezon

A dinnyetermelők bálján találkoztam Dr. Schmalz Csaba Elődděl, az országos, sőt világhírű halbiológussal. Meglepődtem egy kicsit, mert aznap, azon az estén tartották a halbiológusok bálját.

— Te itt? — kérdeztem csodálkozva. — Miért nem vagy a...

— Tudom, mit akarsz kérdezni. Azért nem mentem el a halbiológus bálra, mert ott csak ornitológusokkal lehet találkozni és a madarakhoz nem értek. Itt viszont, a dinnyetermelők bálján, nagyon sok halbiológussal lehet találkozni és így legalább nem unatkozom...

— Hogyan szereztél ide meghívót?

— Ugyanezt kérdezhetném tőled is.

— A válasz egyszerű — mondtam Dr. Schmalznak. — A sógorom, aki anyakönyvvezető, nem akart elmenni az anyakönyvvezetők báljára, odaadta a meghívóját a keresztanyja nénikéjének, aki zajszintmérő a börzsönyi hegyekben. Cserébe kapott egy meghívót a zajszintmérők báljára. Két évvel ezelőtt azonban már bálozott a zajszintmérőknél, ezért odaadta a belépőjét a fodrásznőjének, akinek viszont volt egy asztala a filozófusok bálján.

— De hogyan kerültél ide a dinnyetermelőkhöz?

— Éppen azt mesélem. A fodrásznő a filozófusok báljára nem akart elmenni, mert ott rengeteg a fényképész. Addig-addig ügyeskedett, amíg hozzájutott egy asztalhoz a humoristák bálján, ahol rendszerint a siratóasszonyok mulatnak. Legutoljára 1912-ben vett részt egy humorista a humoristák bálján, az is részeg volt, véletlenül tévedt oda, eredetileg a paszománykészítők báljára akart elmenni, hogy találkozhasson egy tűzoltó feleségével, aki nyitó-csárdást táncolt a vízimolnárok nagy, farsangi bálján és csak a humorista kedvéért ment át hajnaltájban a humorista bálba.

— Még mindig nem tudom, hogyan kerültél te ide a dinnyetermelőkhöz?

— Éppen azt mesélem. A sógoromtól kaptam a belépőt, akinek végül is én szereztem egy asztalt az alpinistáknál, ő viszont átadta a meghívóját a dinnyésekhez, amit azért kapott, mert volt egy belépője a humorista bálba.

— Nagyon kevés itt a dinnyetermelő — mondta dr. Schmalz és odafordult a szomszédjához. — Uram, ugye ön halbiológus?

— Nem kérem — felelte az illető. — Miből gondolja, hogy az vagyok?

— Mert idejött a dinnyetermelők báljára.

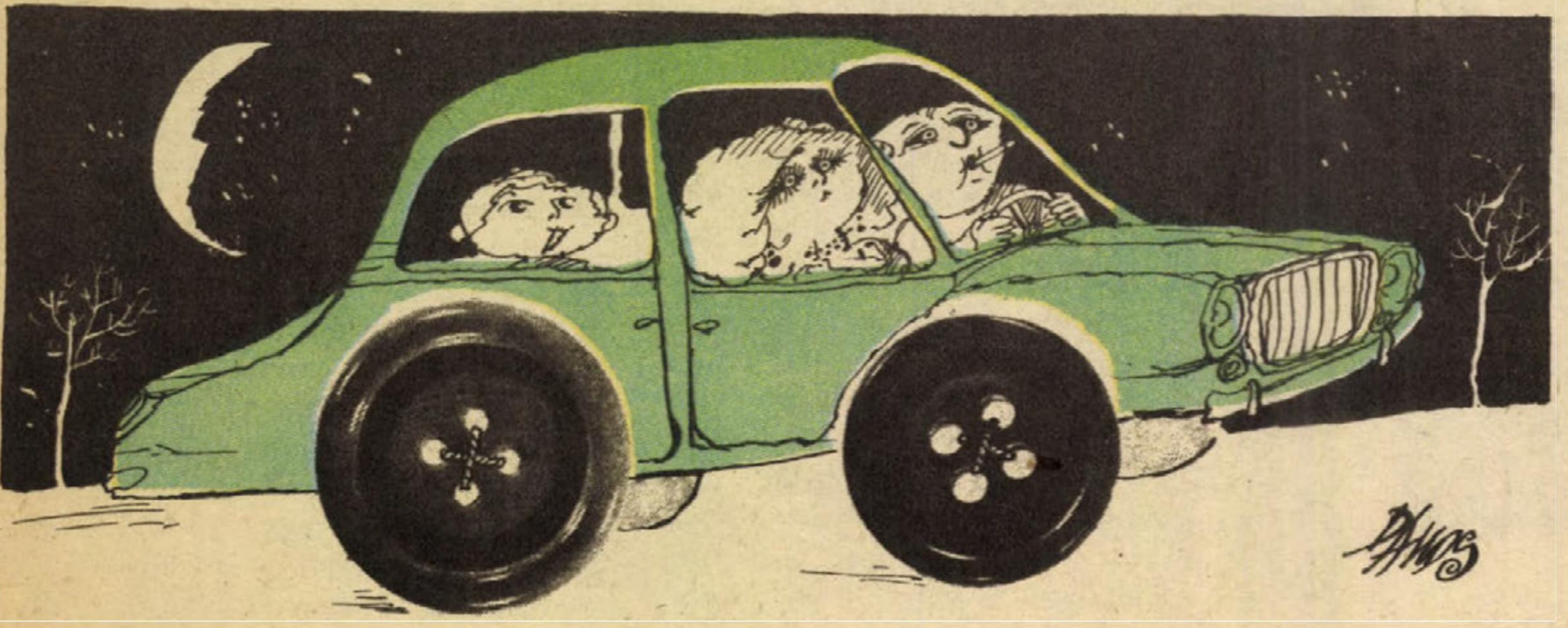
— Nekem semmi kedvem nem volt idejönni, én ugyanis növénynemesítő vagyok, a feleségem pedig fodrász, de valahonnan szerzett egy meghívót. Azt mondta, hogy a dinnyéseknél remekül lehet mulatni és nagyon elegáns a társaság.

Jövő héten óvodás bálba megyek. Az ötéves Bélucitól kaptam a meghívót. Béluci azt mondta: nem érezné jól magát az óvodás bálon, mert ott soha egyetlen óvodás nem fordul elő. Viszonzásul arra kért: szerezzek egy meghívót a nyugalmazott törvényszéki bírák báljára. Illetve két meghívót.

Az óvónénit is el akarja vinni.

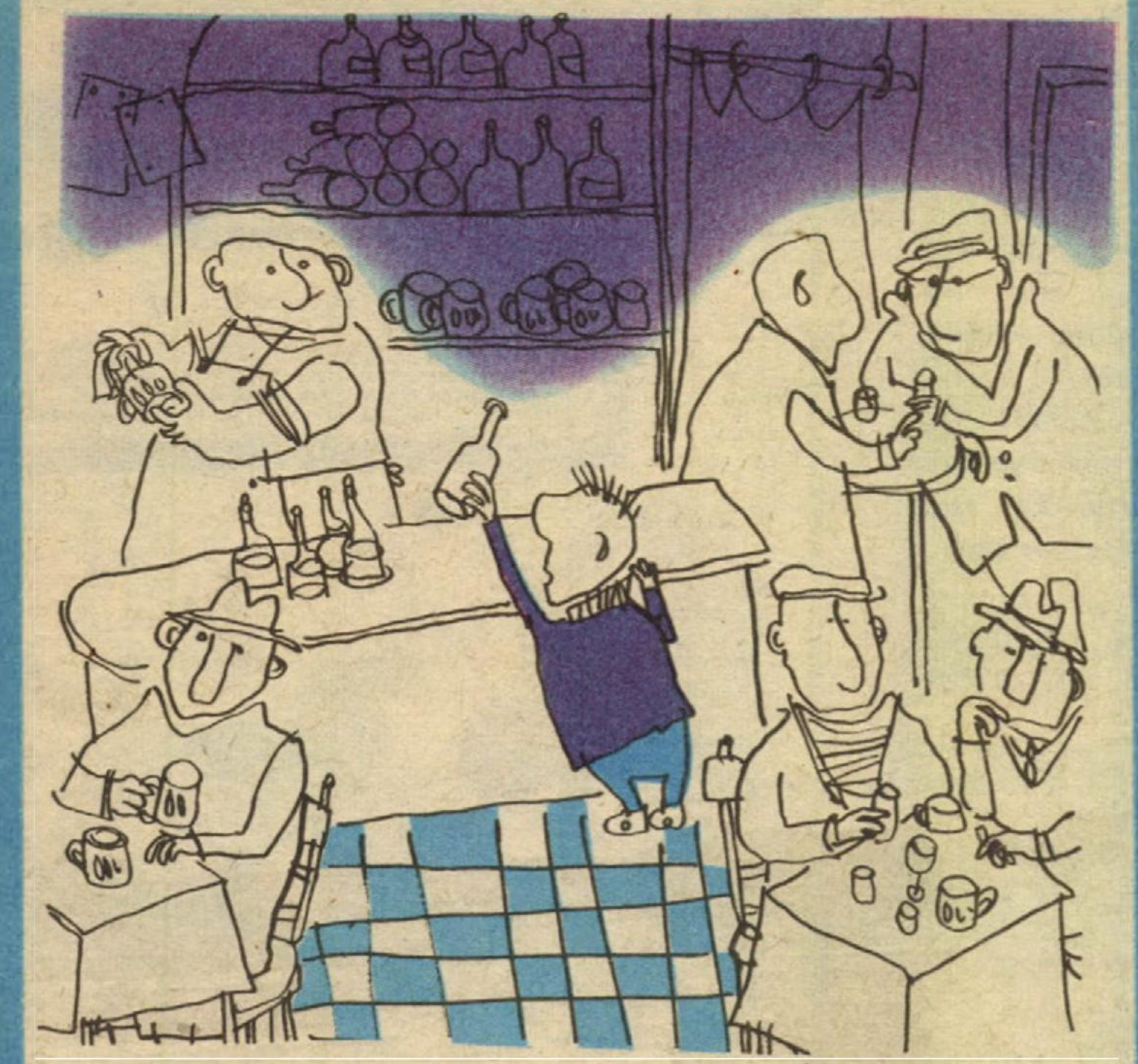
Mikes György

HASZNÁLT KOCSI

— Tűt, cérnát hoztál?

ÉVI TÍZ LITER ALKOHOLT FOGYASZTUNK

– A papa kér 3 deci előleget a jövő évi fejadagjából.

OTTHONOSAN

Manapság a szemem se rebben, ha a színielőadáson a művészek valamelyike a széksorok közül szólal meg. Hovatovább ósdi rendezői trükk ez, akárha a közönség egy részét a színpadon ültetik le. Abban sincs semmi megrázó, ha az emeleti páholyból egy színész leugrik a színpadra. Az meg aztán, hogy a díszletező munkások ki-be csoszognak a színpadon, a szemünk láttára tologatják a bútorokat — oly megszokott, hogy észre se vesszük.

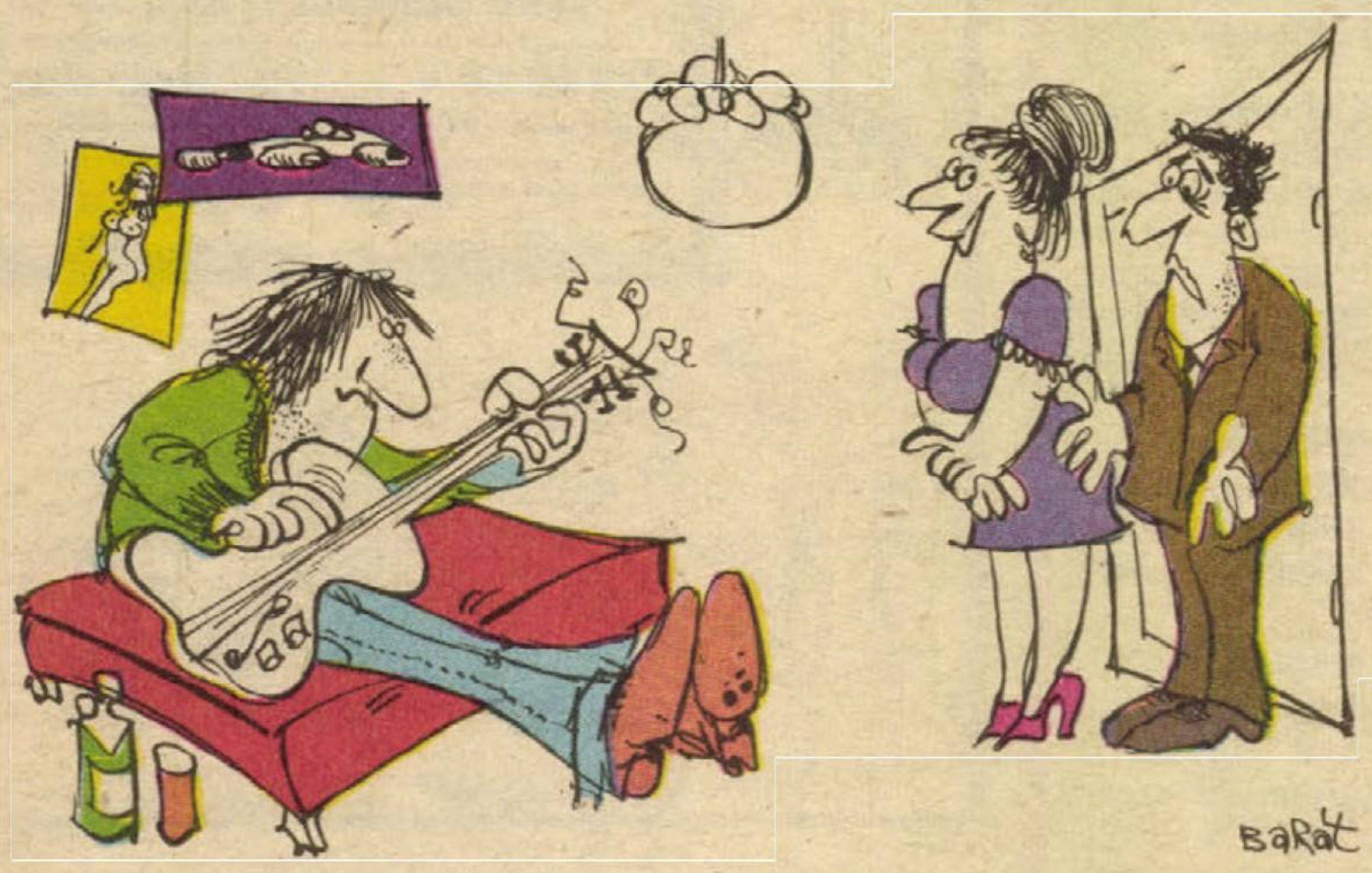
Edzett színházlátogató semmit sem kérdez és semmin sem csodálkozik. Azon sem, ha a harmadik csengetés után a dohányzóban kezdődik meg az előadás. Azon sem, ha nincs harmadik csengetés, mert egy marhahajcsárnak maszkírozott ügyelő karikás ostorral kergeti be a népet a nézőtérre. Azon sem, ha nincs nézőtér, kihordták a székeket, és a puszta földre kell letelepedni. Ha a csillár és a színpadi világítás kialszik, senki sem gondol rövidzárlatra, hanem arra, hogy a sötétség előírás a szövegkönyvben. De ha netán a csilláron egy orángután himbálózna, attól sem rémülne meg a közönség. (Nohát, ez a rendező, miket ki nem talál!) Tartok tőle, ha hirtelen tűz ütne ki a színházban, a mai néző egykedvűen ülne a helyén, abban a meggyőződésben, hogy a tűz is bele van rendezve az előadásba. (Ezek így akarnak minket sokkolni!)

A napokban színházban voltam, áhítatos hangulatban, illedelmesen vártam az előadás kezdetét a helyemen, hagyományos sötét öltönyömben. A nézőtér már elsötétült, amikor egy idősebb bácsi tolatott be a mellettem levő székbe. Tarisznyájából kendőbe bugyolált fehér kenyeret halászott elő, meg darab abált szalonnát, fél pár kolbászt, zöldpaprikát. Fa-

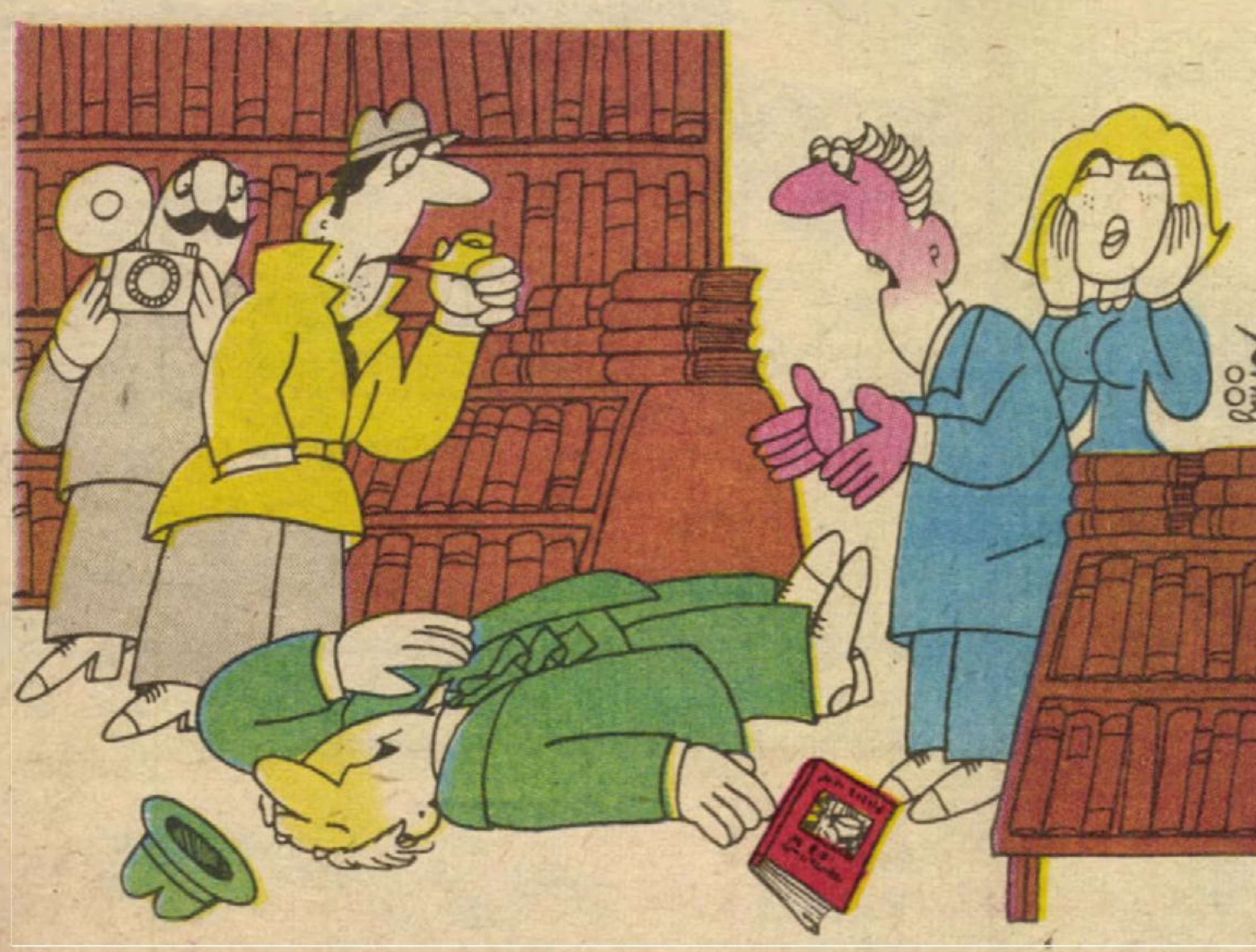
– Ezt visszaadjuk az alkoholbevételből, alkoholellenes propagandára.

PÁLYAVÁLASZTÁS

– Az a szerencséje a mi kis Jancsikánknak, hogy az idén lesz „Ki mit tud?"

KRIMI A KÖNYVESBOLTBAN

– Én csak annyit láttam, hogy megnézte a legújabb detektívregény árát...

ZUHANY

Állok az uszoda zuhanyozójában, és várok a soromra. Türelmesen, mert kitűnő emberismerettel jól megválasztottam őt, akinek a helyére várok.

Rokonszenves, intelligens arcú férfi. Kulturáltan engedi magára a langyos vizet a zuhany rózsájából, miközben harmonikus hajlításokkal csavargatja kisportolt, izmos testét. Igen, férfi ő a javából, nem paskolgatja magát öreges kényelemmel, nem lubickol fiatalos szemtelenséggel. Nem. Ő zuhanyoz. Céltudatosan, tempósan.

Lám, most hidegre vált, majd forróra, és újra hidegre, meg ismét forróra... Ezt ismerem. Megcsinálja háromszor, aztán szappanozás, mosakodás és kész.

Számolom a váltogatást. Már tizenhétnél tartok. Persze, az ő dolga, csak... csupán... egy kicsit... Azért ez túlzás! Toporgok, ránézek, reszelem a torkom, hátha fölriad, mert nyilvánvaló, hogy elmélázott, elő szokott fordulni az, különösen a gondolkodó típusnál, mint amilyen ő is.

Jól sejtettem. Már át is állította egyenletes forróra, égetnek a rám fröccsenő cseppek. Néhány perc után úgy érzem, hogy illene őt figyelmeztetnem, mert még megfő. Már éppen szólnék, amikor jéghideg víz zúdul rám, majd forró, és ismét hideg... Ebből megértem, hogy folytatja az előbbi játékot. Igenis, játék!

Ujjammal tapintatosan csettintek. Felém fordul. Csakhogy megértette. Kéjesen nagyot nyújtózik, és cinkos kacsintással azt mondja: Ez kell a magyarnak!

Hát én jól kifogtam! A többi zuhany már háromszor is gazdát cserélt, én pedig itt állok ennél a barbár, unintelligens alaknál, és lesem, ahogy totyog a lúdtalpán, és locsolja a nyamvadt testét... No, végre valahára veszi a szappant, de úgy, gyúrja végig minden porcikáját, mint egy... Ha masszírozásra van szüksége, menjen a gőzbe! — mondom, de csak magamban, mert az ember soha-

A SZÍNHÁZBAN

latozni kezdett. Közben ment a darab, áradt a szó a színpadon, a kolbászból meg a fokhagymaillat.

Persze rögtön átláttam a dolgon. Ez egy beépített színész. Meg kell adni, profi módon szalonnázott. Majd előhúzott egy üveg Kinizsi sört, leugratta róla a kupakot és alaposan meghúzta a flaskát. Csak arra voltam kíváncsi, mi ennek a nézőtéri eszem-iszomnak a dramaturgiai funkciója. Talán bekiabál valamit. Vagy bevágja az üres üveget a színpad közepére. Ebben a színházban egy igen trükkös rendező üzemel, ki tudja, megint mit eszelt ki... De az első felvonás végéig nem történt semmi.

A szünetben nem álltam meg, megkérdeztem a szomszédomat:

— Ugyebár, ön szereplője ennek a darabnak?

— Néző vagyok én, kérem!

— És ezek itt? — mutattam döbbenten az elemózsiára, meg a sörösüvegre. — Utóvégre színházban vagyunk...

Az öreg kanyarított egy karika kolbászt, zöldpaprikát szelt hozzá. Szelíden magyarázni kezdett:

— A színpad meg a nézőtér manapság nem hermetikusan elzárt világ. Nincsenek nézők és színészek. A korszerű színházi kommunikáció lényege, hogy egyformán részesei vagyunk a játéknak, ami nem játék többé, hanem egy szelet élet. Vérbő, eleven, mindennapi élet. Commedia dell' arte, élet-színpad, meg ilyesmi. Pokolba a sötét öltönyökkel, a gyöngysorokkal, a mi-most-színházban-ülünk görcsösségével! Jertek, gyerekek, üljetek körül bennünket, hozzátok szólunk, érezzétek magatokat otthon!... De látom, maga nem sokat tud a színházról... No, kér egy pofa sört?

Novobáczky Sándor

A LOKÁLPATRIÓTA

– Ne értsd félre a helyzetet, csak a testvérvárosunk küldöttjének mutatom a panorámát...

– Ide költözhetne már a tanácselnök az utcankba, hátha kiköveznék a járdát.

AKÁR A MESÉBEN

– Végül, tisztelt közgyűlés, aki nem hiszi, járjon utána!

ALATT

sem tudhatja, hátha ő az erősebb.

Ámde amikor ötödször szappanozza be és át néhány szál kóc haját, nem tudom türtőztetni magamat, kifakadok:

— De uram! Ez mégiscsak sok!

— A samponnal nem szabad spórolni — vigyorog fölényesen, és dús habot kever idétlen fejére.

Elzsibbadtam, állva elaludtam. Legszebb álmomból ébresztett föl udvarias suttogással:

— Uram, ön következik!

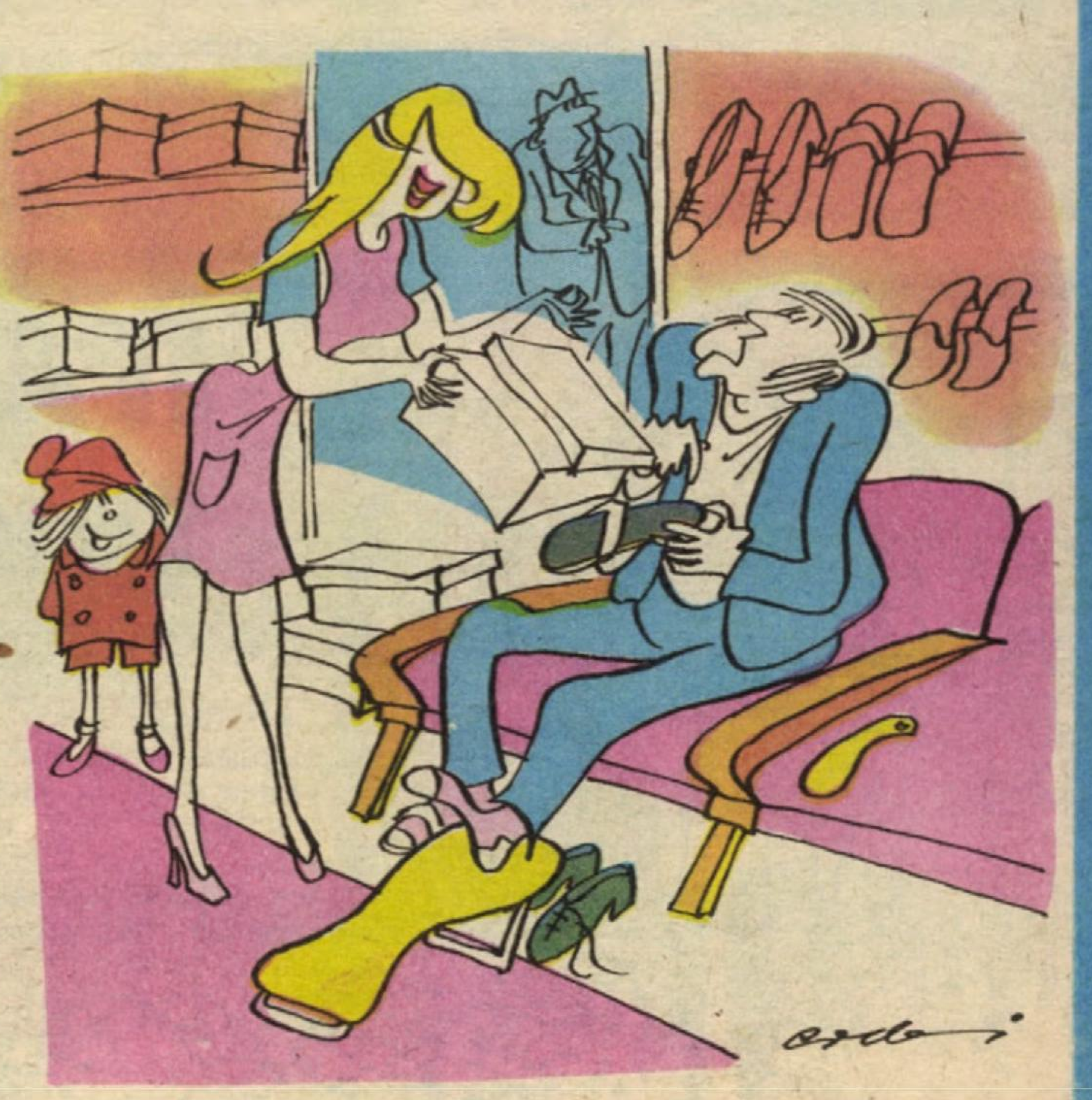
No, csakhogy végre az én testemen záporoz ez a jó meleg víz. Úgy, úgy, paskolj csak, paskolj, édes zuhanykám! Most egy kis forró, aztán hideg, majd ismét forró, és újra hideg. Huszonötször művelgetem ezt a roppant egészséges ide-odát, azután elnyújtózom az egyenletes meleg alatt, mert így vagyon írva a nagy könyvben, mert ez kell a magyarnak!

Egy alak áll a zuhany előtt, és bámul rám merően. Igazán nem értem, hogy mit mereszgeti rám a szemét? Mit csettintget, mit hümmöget, mit tipeg-topog, és mintha olyasmit motyogna, hogy „ami sok, az sok!" Talán azt sokallja, hogy alaposan beszappanozom magam, hogy meggyúrom minden porcikámat, hogy közben végzek hetven-nyolcvan törzshajlítást? Ej, mi köze hozzá! Megfizettem a belépődíjat, jogom van a zuhanyhoz, és ha az uraságnak nem tetszik, kérje a panaszkönyvet, és ne nekem cöcögjön. A legnagyobb modortalanság kinézni az embert a zuhany alól. Látni se bírom a gonosz tekintetét, hátat fordítok neki.

Félóra múlva kilesek a hónom alatt. A pasas még mindig ott áll, és mintha egyre türelmetlenebb lenne... Pedig láthatja, hogy az utolsó szappanozásnál tartok, ezután már csak a hajmosás következik, és befejezésül az ötven forró-hideg, mert még az ő bamba, kigúvadt szeméért sem kapkodom el a zuhanyozást.

Sólyom László

ELŐRELÁTÁS

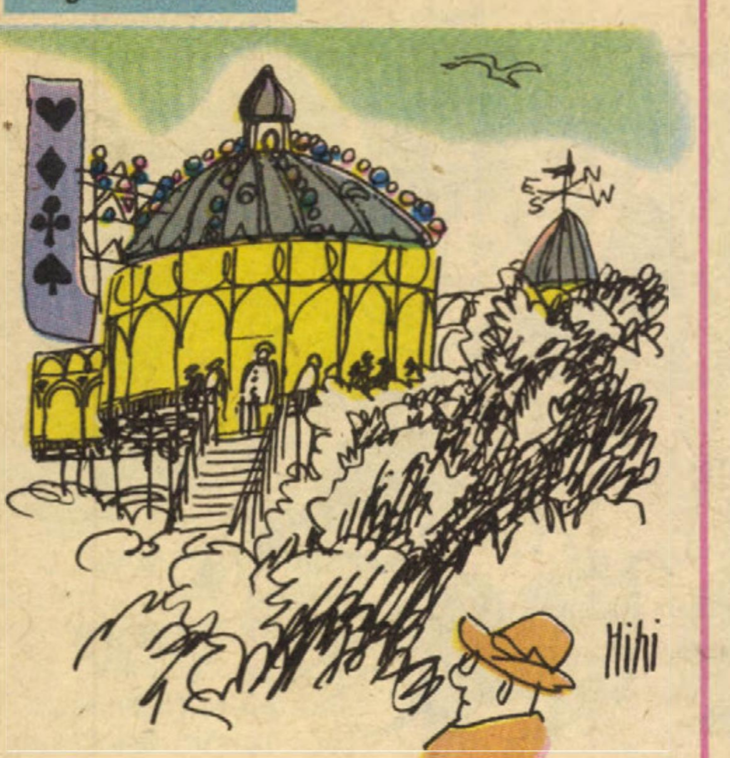

– Miért kerül ez ötszáz forintba?
– A csere ára is benne van!

Megkérdeztük rajzolóinkat:

HOVÁ, MIT ÉPÍTENÉNEK?

Hegedűs István:

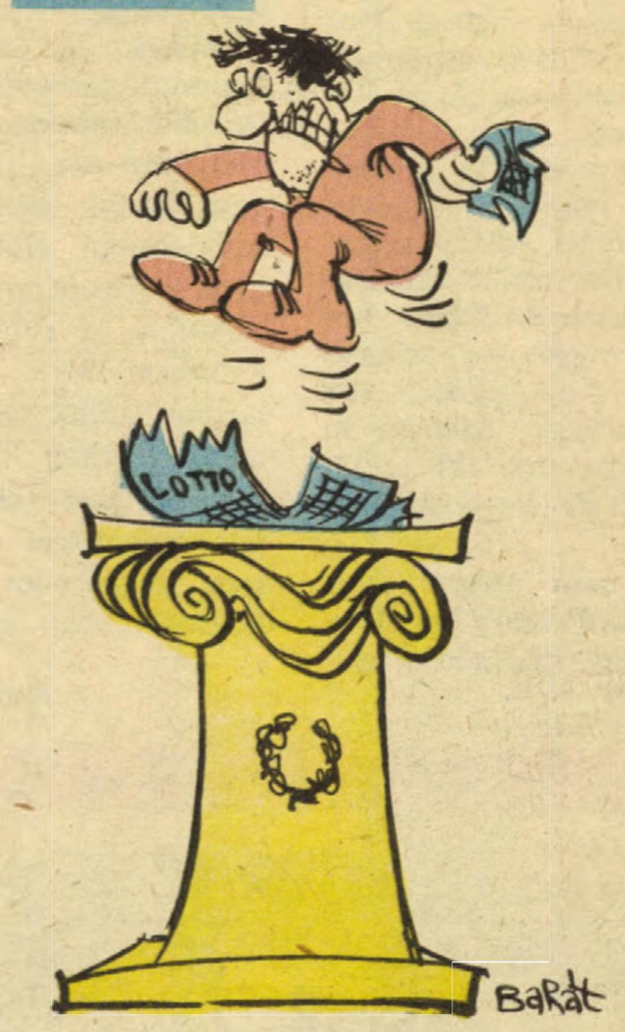
– Egy játékbarlangot Tihanyba.

Lehoczki István:

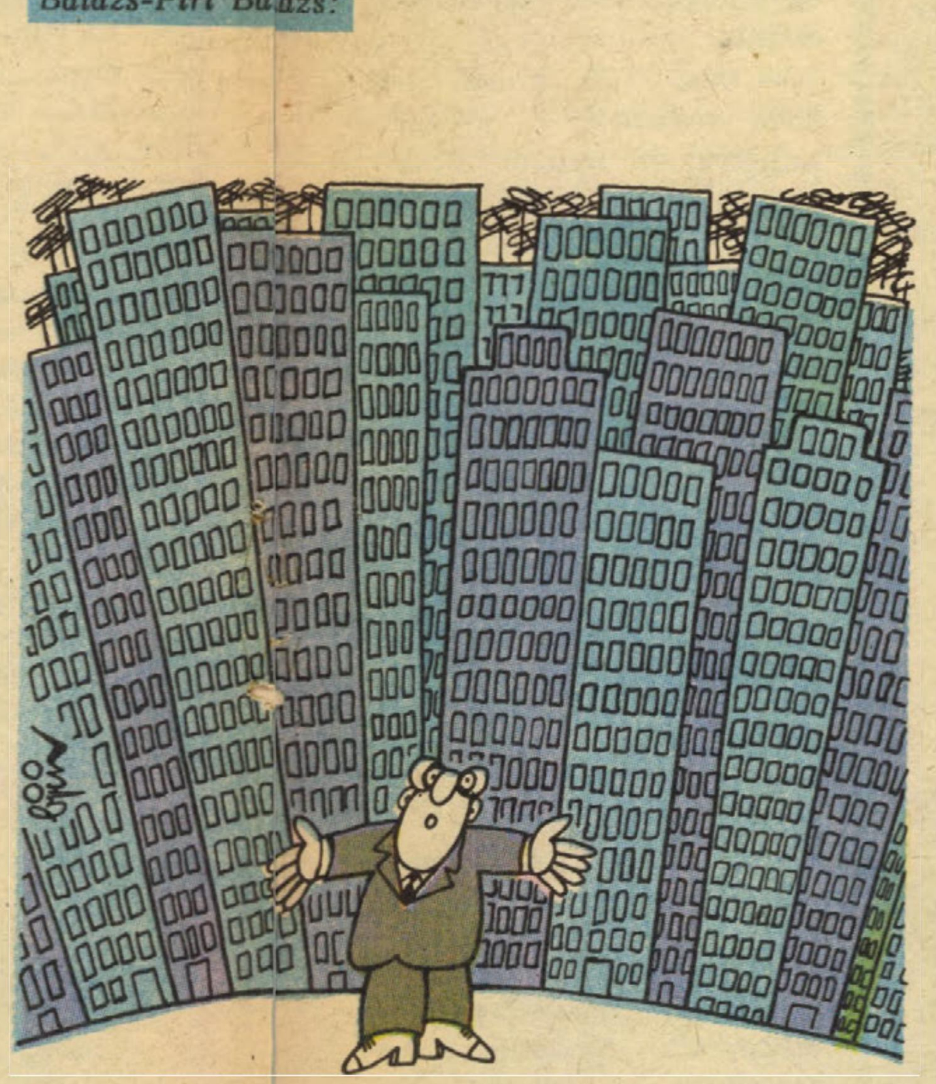
– Postagalambtenyészetet a nem működő telefonfülkék helyére.

Barát József:

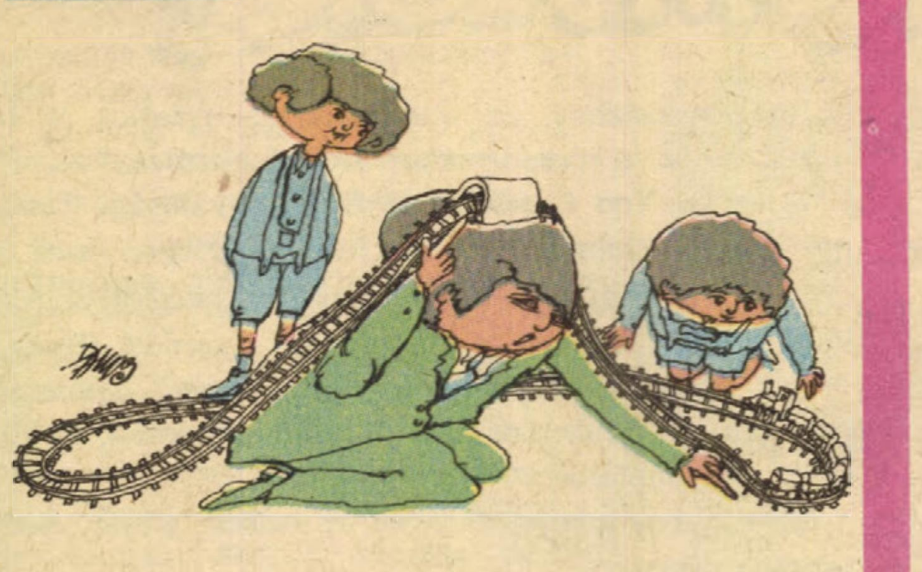
– Az OTP-székház elé, az Ismeretlen Lottózó szobrát.

Balázs-Piri Balázs:

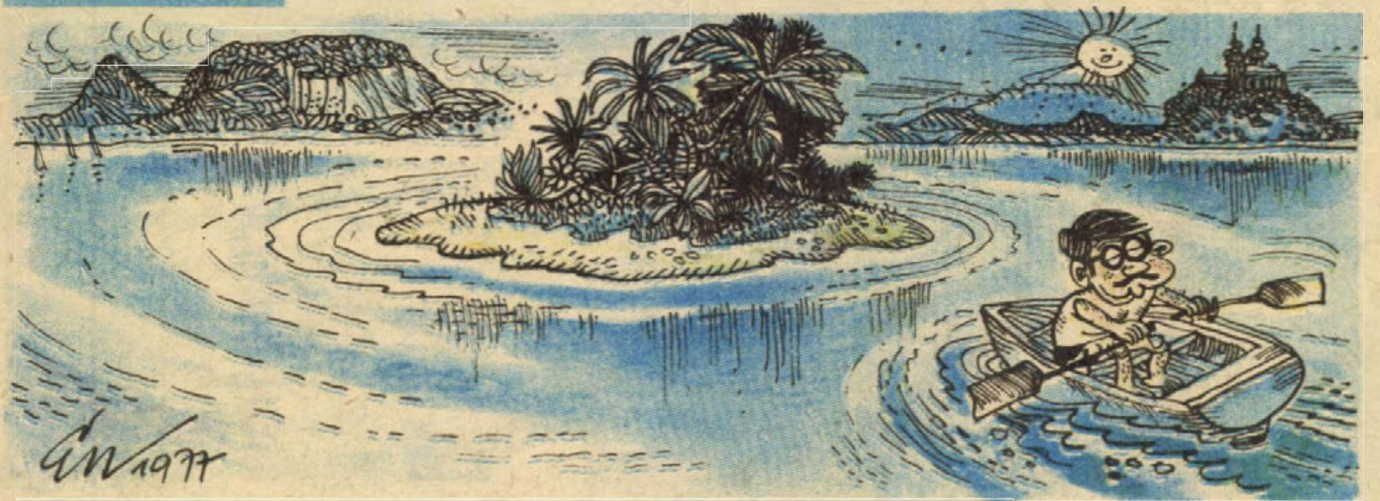
– Hát még van hová?

Dallos Jenő:

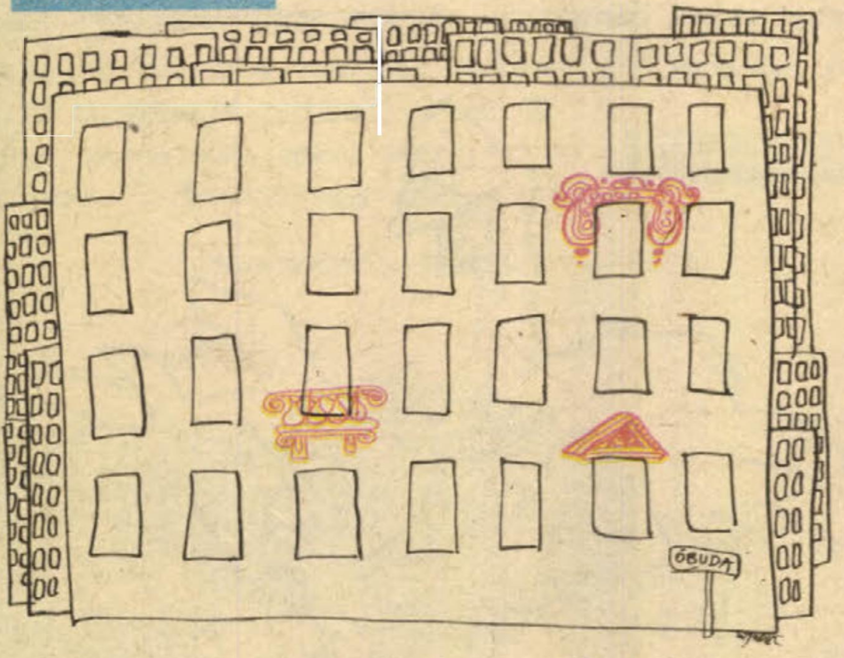
– Az alagutat innen ide...

Endrődi István:

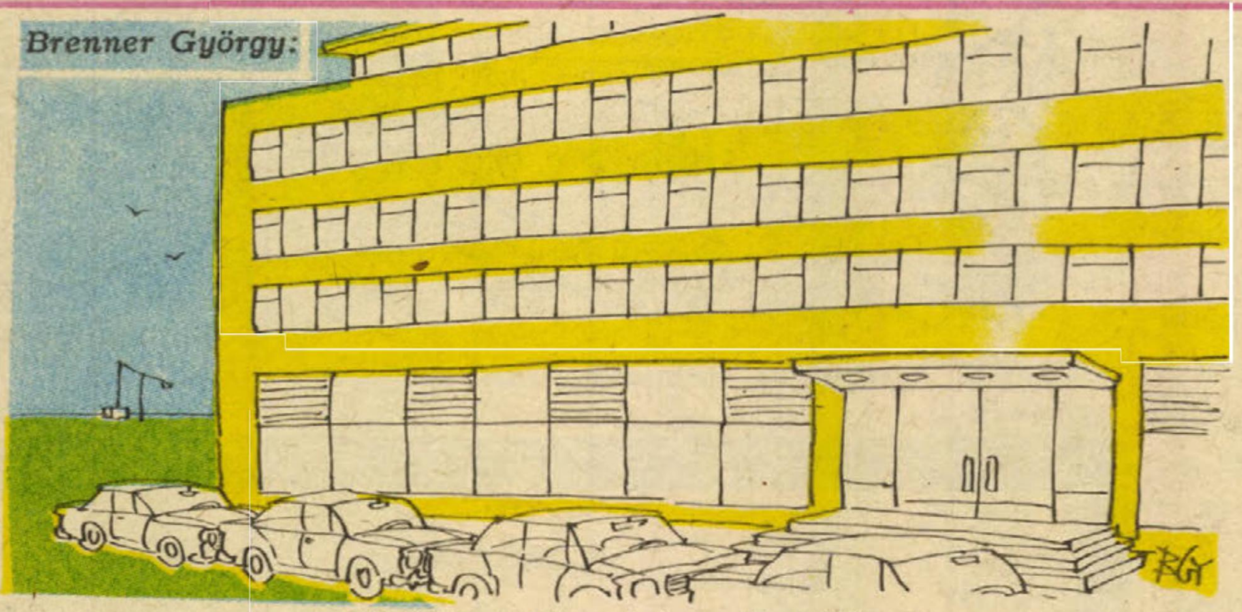
– Lakatlan szigetet a Balaton közepére.

Sajdik Ferenc:

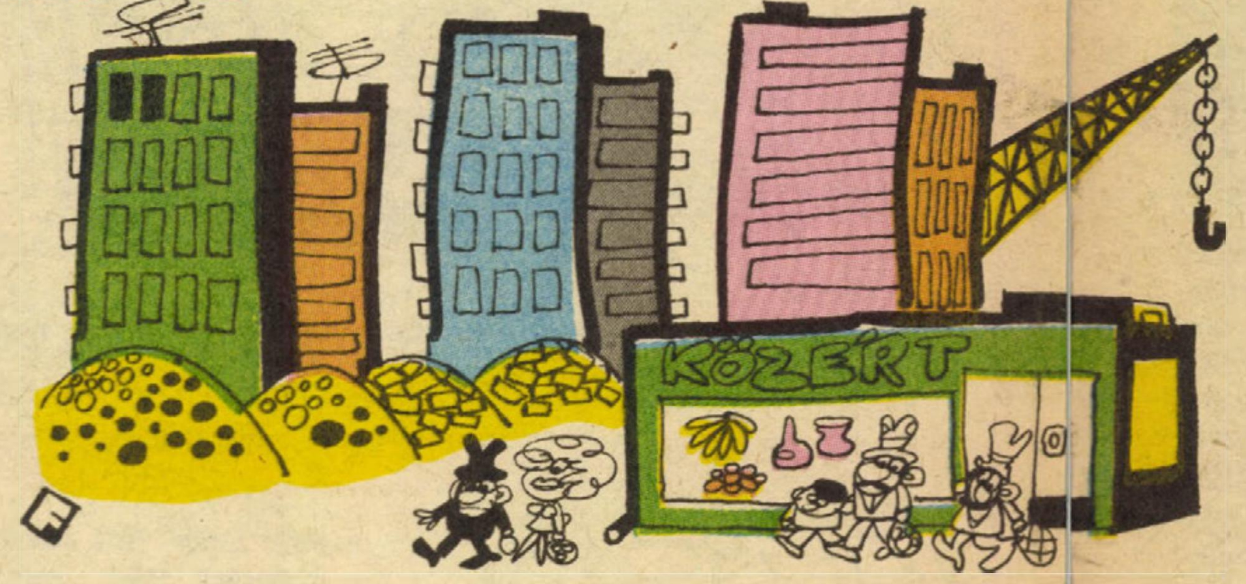
– Ide egy kis frízt, oda egy kis erkélyt.

Brenner György:

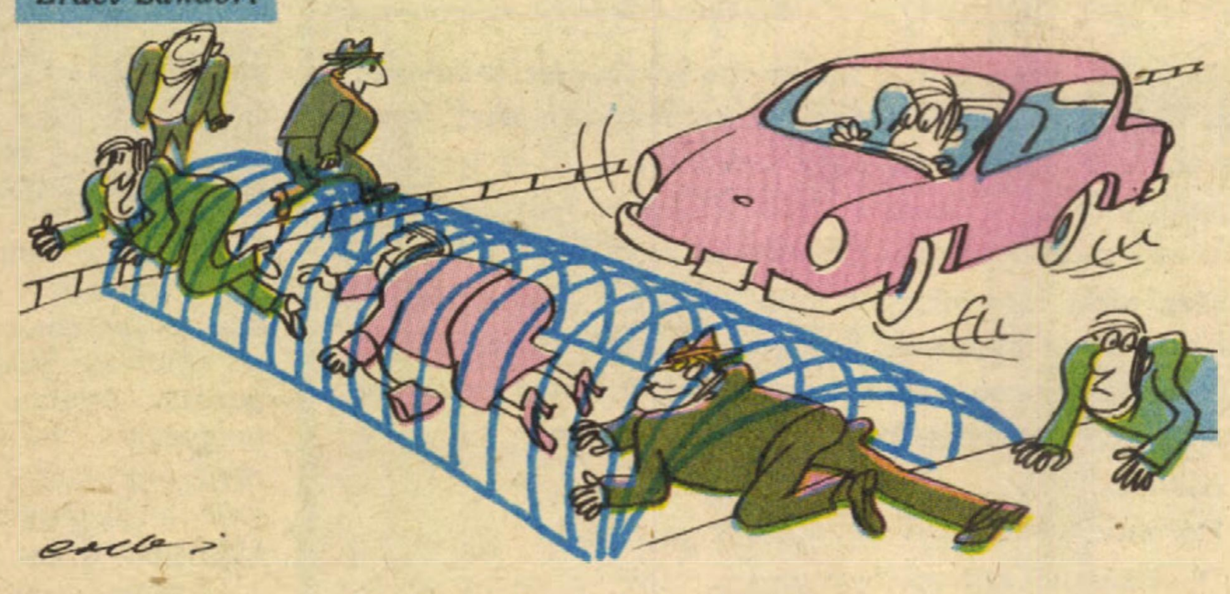
– Tájvédelmi központot a Hortobágyra.

Fülöp György:

– Lakótelepet a közért mellé, mivelhogy fordítva csak ritkán sikerül.

Erdei Sándor:

– Az útra zebra helyett védőrácsot.

ZSÖLLYE

Amikor a Madách Színház Gogol Holt lelkek című komédiájának előadására készült, az egyik ruhapróbán Hűvösvölgyi Ildikó kifogásolta, hogy túlságosan magas a cipő sarka.

— Kíváncsi lennék — mondta tűnődve —, kinek és mikor jutott eszébe, hogy a női cipőket magas sarokkal kell készíteni?

A mellette próbáló Dayka Margit így válaszolt:

— Szerintem a magas sarkú cipőt egy apró termetű nő találta fel, aki nem akarta, hogy mindig csak homlokon csókolják!...

*

A Vígszínházban a Harmincéves vagyok című musical szünetében Kern András lelkesen újságolja a darab zeneszerzőjének, Presser Gábornak:

— Pompás üzletet csináltam. Vettem egy ragyogó magnót, kéz alatt, részletre! A havi részlet mindössze kétszáz forint és csak a jövő hónapban kell kezdeni fizetni...

Presser közbevág:

— És hány hónapig kell fizetni a részletet?

Kern Andris maga elé mered:

— No nézd... azt az egyet elfelejtettem megkérdezni!

*

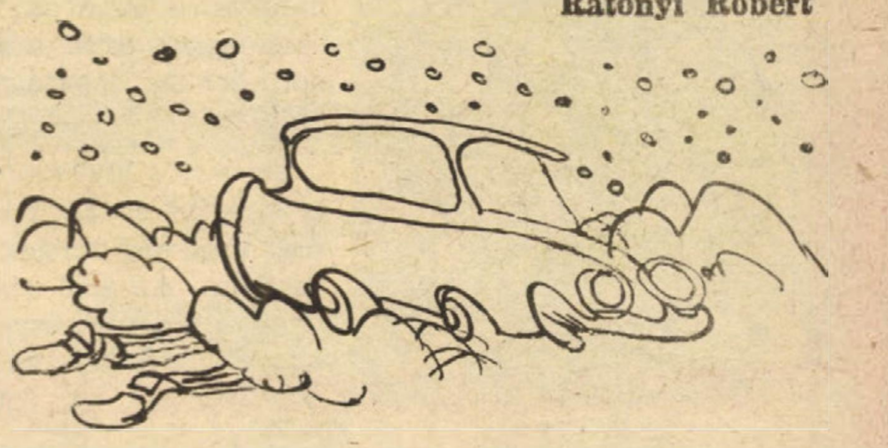
A múlt hét egyik napján Székhelyi József, a kecskeméti színház művésze, feleségével, Egri Mártával a Nemzeti Színházba ment, hogy megnézzék Örkény István „Kulcskeresők" című vígjátékát, amelyben Katinka szerepét a másik Egri lány, Egri Katalin játssza. Alighogy megérkeztek a színház elé és kiszálltak a kocsijukból, az autókulcs kiesett Székhelyi kezéből és eltűnt a járda szélére kotort hóbuckában. Hét óra előtt egy perccel Márti besietett Katihoz a színfalak mögé.

— Ne idegeskedj, ha nem látsz minket a nézőtéren. Képzeld, még nincs meg a kulcs, pedig Jóska már feltúrta az egész hókupacot!

A szünetben Egri Kati öltözőasztalán egy cédulát talált.

„Ti megtaláltátok már a kulcsot odabent? Mert mi idekint még nem!"

Rátonyi Róbert

– Akarod, hogy a vendégek újra eljöjjenek, vagy sem, mert aszerint készítem el a vacsorát!

IPARI TÉVÉ

Mindig lelkesen fogadtam az újdonságokat, akár szárított levespor volt az, akár atomreaktor. Kicsi vagy nagy jelentőségű, nekem egyformán kedves volt, éppen ezért most nem ismerek magamra. Mert a fülembe jutott egy újdonság híre, nem is akármilyen — és nemhogy örülnék, de egészen elszontyolodtam tőle.

Hogy miről van szó? Arról, hogy a szülészeti osztályokon bevezetik az ipari tévét, és a látogatóknak ezután csak monitoron mutatják meg a boldog kismamákat és az újszülötteket. Így vigyáznak majd az egészségükre, hogy a leggondosabban óvják őket az utca, a környezet ártalmaitól.

Csak lelkesedni lehetne ezért az újdonságért, és én mégis morgok. Vajon mi lelt engem? Megmondom: én tudom — mint gyakorlott tévénéző —, hogy mi lesz a szülészeten a látogatási idő tévéműsora! Százat egy ellen, hogy ez lesz:

Mondjuk, öttől hétig tart a látogatási idő. Öt óra előtt tíz perccel megjelenik a monoszkóp, majd reklámokat sugároznak a szülészeti stúdióból: tápszer- és pelenkareklámokat. Pontosan öt órakor megjelenik a képernyőn a főmadám, és ismerteti a kétórás látogatási idő programját, egyes műsorszámokat külön is kiemelve, ajánlva az izgatott apukáknak és nagymamáknak.

Öt óra öt perctől öt óra tizenötig a statisztikai hivatal osztályvezetőjével beszélget egy alorvos, a születések alakulásáról Magyarországon, az utolsó száz év alatt. A számok meggyőzően mutatják meg, mennyit fejlődtünk ezen a téren is.

Öt óra tizenöttől harmincötig kapcsolják az ügyeletes orvos szobáját, ahol kerekasztal-beszélgetés kezdődik arról, mikor és milyen esetben fogadhat el hálapénzt az orvos? A beszélgetésen részt vesz az Egészségügyi Minisztérium etikai bizottságának elnöke és a nőtanács képviselője is.

Fél hat után öt perccel egy népszerű, szívet melegítő táncdalt küldenek az apukáknak: Koós János telefonon beszélget a kislányával. Majd a szombathelyi hármasikrekről készült híradó következik. Hat óra előtt tíz perccel a türelmetlen látogatók érdekes beszélgetést hallhatnak egy közgazdásszal és egy brigádvezetővel a türelmetlenség társadalmi kártékonyságáról, majd a főműsor következik: „Semmelweis, az anyák megmentője" című dokumentumfilm.

A filmet néhány reklám követi, felfújható pelenkázóasztal és mózeskosár.

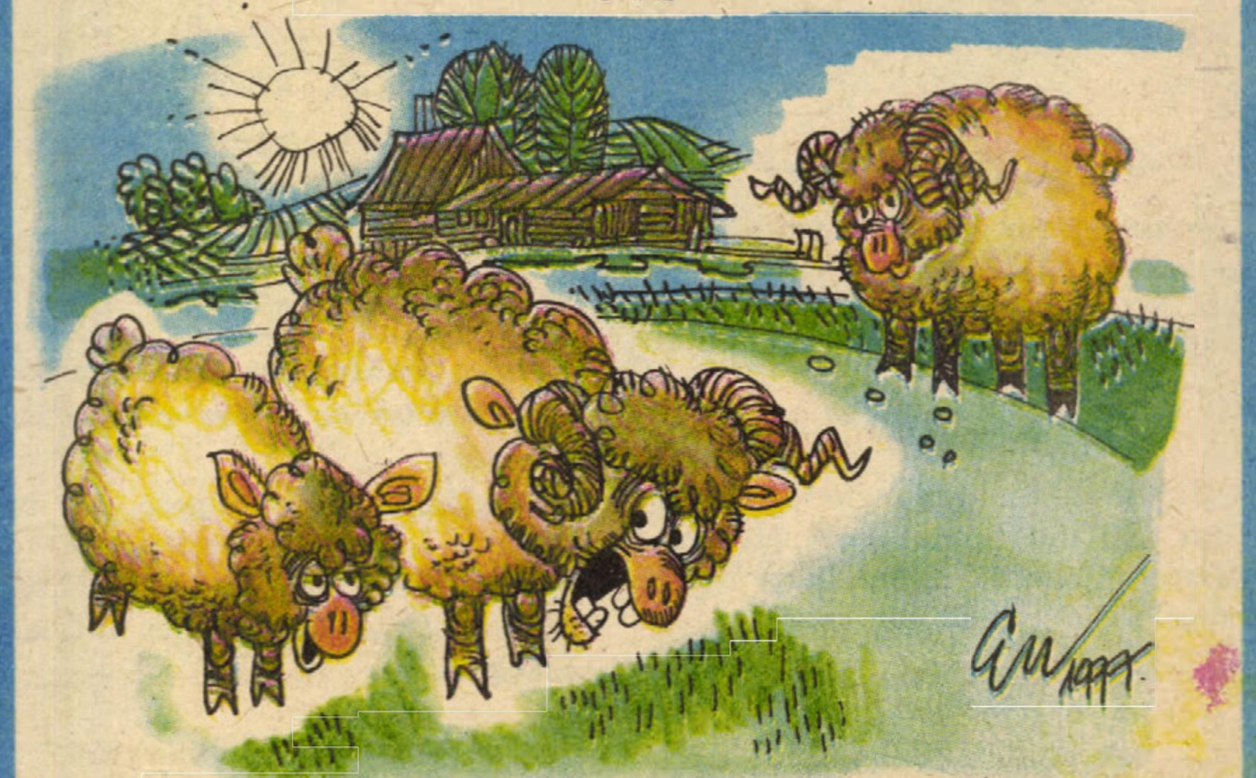
A képernyőn most csecsemősírás hangzik fel, de a látogatók izgalma még korai: egy szingaléz bébi jelenik meg a képernyőn, érdekes kisfilm a nagyvilágból: miként élnek a bula-bula törzs kismamái. Fél hétkor a Könnyűipari Minisztérium főosztályvezetőjéhez látogat el a szülészeti híradó: a csecsemőellátásról tájékoztatják a látogatókat, majd a nővérképzésről készült pályaválasztási propagandafilm következik.

Tizennyolc óra harminckilenc perckor a portás figyelmezteti a képernyőről a látogatókat, hogy a látogatási idő tizenhat perc múlva véget ér. Viszont egy nagyon izgalmas vetélkedő játékra kerül még sor: egy ápolónő végre egy csecsemőt mutat fel az osztályon most született kisbabák közül, és ki kell találni, kié az újszülött. A látogatóknak három részletet mutatnak a kisbabából, melyekből megállapítható a baba neme, kora, és hogy visel-e szemüveget? Végül egy felsorolással ér véget a kétórás szülészeti híradó: a műsor szerkesztőjét, felvételvezetőjét, a gyártásvezetőt, az operatőrt, a hangmérnököt, a díszlettervezőt és a fontosabb technikai és tudományos szakértőket ismertetik.

A látogatók azzal a jó érzéssel mehetnek haza a kórházból, hogy szeretteikről ugyan nem tudtak meg semmit sem, de ismeretekben gazdagodtak.

Somogyi Pál

FÚRÁS

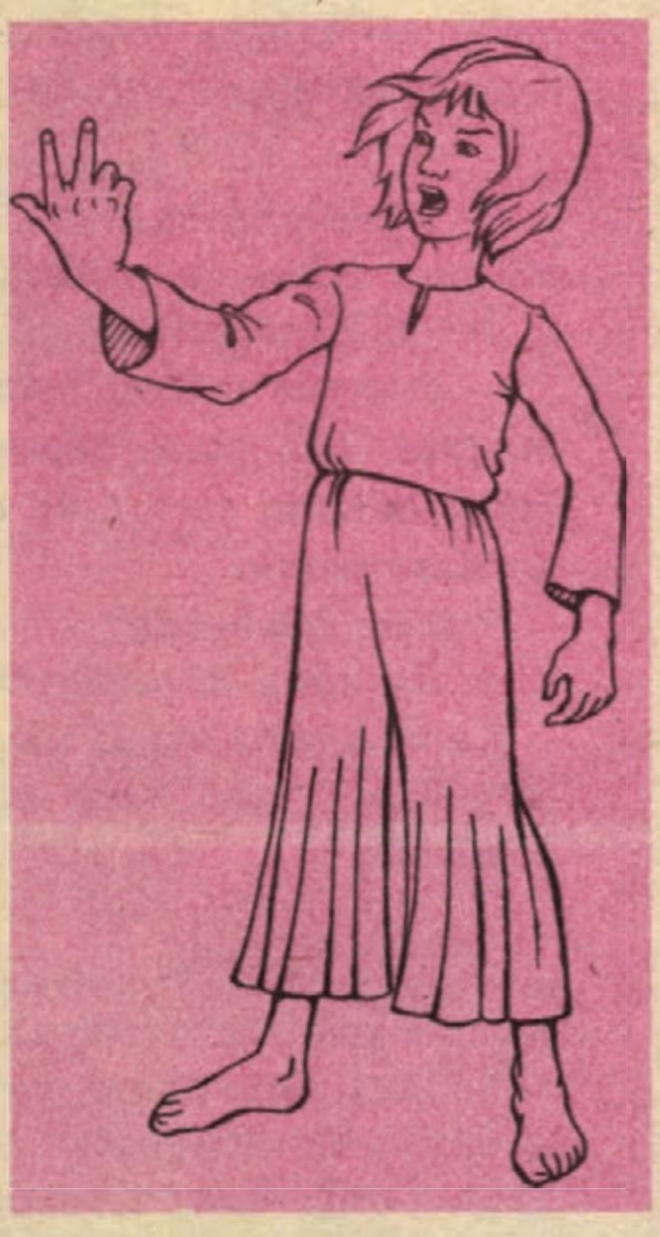

– Azt rebesgetik az új kosról, hogy már nem tiszta gyapjú...

HÁROMSZOR?

Családi hír: kisöcsénk született! A Pannónia Filmstúdióban, Dargay Attila rendezésében, rajzfilm készült a Lúdas Matyiból. Az újszülött és a szülők egészségesek. Ugyanis még nem olvasták a róluk írt kritikákat.

Na, ülj csak ide a térdemre, szerelmetes öcsém, Mátyás, beszélgessünk. Tényleg háromszor akarsz visszaadni minden botütést, amit elszenvedtél? Gondold meg jól, fiú, nem kell mindjárt verekedni! Számtalan más elintézési mód is akad. Például:

— felkeresheted panaszoddal legközelebbi fogadónapján a szakszervezeti titkárt;

— igénybe veheted az üzemi pszichológust, valamint a vállalati jogsegélyszolgálatot;

— kéréssel, beadvánnyal fordulhatsz a felsőbb szervekhez;

— a sajtó nyilvánossága elé tárhatod az ügyet;

— plénum előtt, nyílt elvi vitában tisztázhatod a közted és Döbrögi között felmerült nézeteltéréseket;

— beírhatsz a panaszkönyvbe...

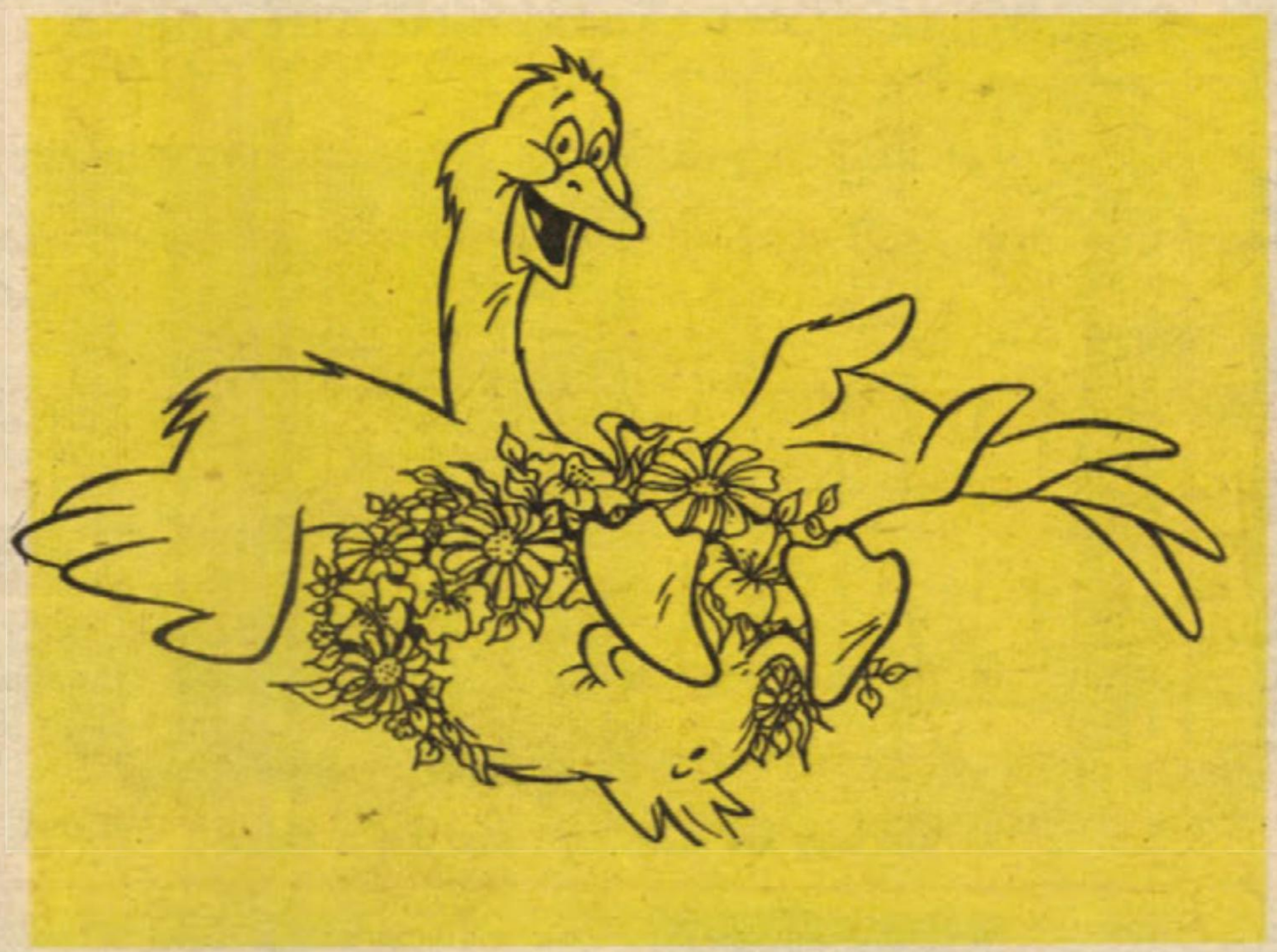
Szólj a libádra, Matyi, így nem lehet komoly dolgokról beszélgetni, ha ez folyton hangosan röhög!

És ha leülnétek fehér asztal mellé, s csendes kvaterkázás közben beszélnétek meg a problémákat? Jó, jó, tudom, nehezedre esne az ülés, hisz éppen azon a feleden ért az igazságszolgáltatás...

Én csak a javadat akarom, hidd el. Ez a Döbrögi fenemód megokosodott ám. Az első visszavágás után panaszra rohan ellened az egyeztető bizottsághoz, a végrehajtó bizottsághoz, az ellenőrző bizottsághoz, a lakóbizottsághoz, a menetrendszerkesztő bizottsághoz, a Pen Clubhoz, a Yen Clubhoz, az ENSZ Gyámsági Tanácsához, a... És hamarosan ránkzúdul a dörgedelmes tiltakozás a Döbrögi Védelmére Alakult Nemzetközi Alapítványtól, hát kell ez a kalamajka, mondd? (Hogy hol voltak Alapítványék, amikor téged vertek? Istenem, éppen nem figyeltek oda, azt éppen nem látták, az ő szemük sem káptalan.)

Most hiába sziszeg rám ez az ostoba gúnár, nem én tehetek róla.

Van egy nagy ötletem, Matyi, figyelj! Ne te verd el Döbrögit, csípje meg őt a liba! Háromszor! Ez aztán a nagyszerű megtorlás, mi?! A libát ne féltsd, Matyi, neki nem eshet bántódása, rögvest segítségére siet majd a

Jankovics Marcell figuratervei

Liba Liga. Szép, testes, libamájon kövéredett asszonyságok kelnek majd védelmére, az emberiesség nagy, szent nevében. Különben is, nagy bohóc ez a liba, feldobott tappancsaival, a hasára font virágkoszorúval. Ennek mindent megbocsátanak: komédiás az istenadta!

Még most sem sikerült jobb belátásra bírnom téged? Csak nyújtod makacsul az égre a három ujjadat?!

Tulajdonképpen igazad van, testvér. Magam is azt vallom: igenis vissza kell vágni. Keményen.

Alku nélkül.

Háromszor!

De legalább kétszer.

Esetleg másfélszer...

Radványi Barna

TRIBÜN

Alan Hardakernak, az angol liga titkárának, sosem sikerült belopnia magát a sportújságírók szívébe, és ezt ő is tudja. Múlt szerdán legalábbis a következő szöveggel állt eléjük:

— Van két hírem az önök számára. A jó hír: július 31-én nyugdíjba megyek. A rossz: augusztus 1-től tanácsadói minőségben folytatom a munkát.

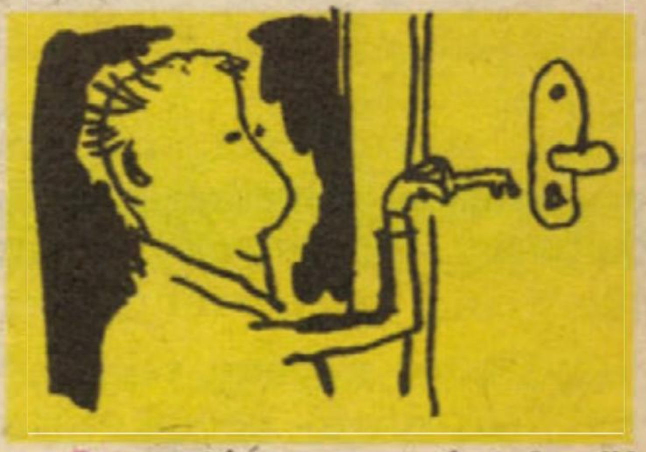
Chris Taylor, a müncheni birkózóolimpia 196 kilós csillaga, most pankrátorként keresi kenyerét.

— Utazom múltkor a zsúfolt földalattin — meséli a roppant termetű legény —, az előttem őrlődő hölgy indignálódva szól hátra: „De kérem, ne tolakodjék". „Asszonyom — mondtam —, én nem tolakszom, én lélegzem."

Abe Lemons, a texasi egyetem kosárlabdaedzője, sosem szabja meg a kötelező takarodó időpontját, amikor csapatával portyára megy. Vagyis: nem írja elő, hogy mikor kell a legényeknek lefeküdniük. Hogy miért nem?

— Mert mindig a legjobb játékosom bukik le.

A csatár végtelenül gyengén játszott, és ráadásul még csak nem is strapálta magát túlságosan. Darrell Royal, a rögbicsapat edzője felállt a kispadról, odament a partjelzőhöz és udvariasan megkérdezte:

— Mondja, kérem, ha most bemegyek a pályára és orrba verem a fickót, az szabálysértésnek számít?

A partjelző tűnődött egy pillanatig, majd azt mondta:

— Nézze, minden esetre okosabb, ha idehívja a partvonal mellé...

(p. p.)

SZILÁNKOK

MAI GYEREK

A mai gyerek már azt sem hiszi el, hogy a gólya hozza a gólya gyerekét.

ABSZOLÚT ROSSZ TELEFON

Feltárcsázom Gézát. Kattogás, fütyülés, mindenféle zörejek. Egyetlen szót sem értek abból, amit beszélek.

MUNKAMORÁL

X. gyakran hangoztatja, hogy nem hajlandó mások helyett dolgozni. Sajnos az a baj, hogy saját maga helyett sem hajlandó...

SZTÁR

Naponta százával kapja a szerelmesleveleket a világ minden tájáról. Ennek nagyon örül, mert szenvedélyes bélyeggyűjtő.

FURCSA REKLÁM

MINDEN ESTE FRISS HALÁSZLÉ! GARANTÁLTAN HAL NÉLKÜLI SZÁLKÁK!

PANASZ

— Még mindig sok a későnjövő! — panaszolja az egyik pesti gyár igazgatója.

— Bizonyára sok dolgozó jár be vidékről.

— Igen. De Lajosmizséről pontosan jönnek. A Rottenbiller utcaiak késnek el.

IRIGYSÉG

Irigylem a tengerészeket. Minden kikötőben van egy menyasszonyuk, akit elhanyagolhatnak.

TITOK

— Tudsz titkot tartani? — kérdezem Imrét. Egy óra múlva már egész Budapest arról beszélt, hogy én megkérdeztem Imrét: tud-e titkot tartani?

LOKÁLBAN

— Józsikám, a bal kettesbe egy üveg pezsgőt! Az a házaspár a legkedvesebb törzsvendégünk. A lokálunk feletti lakásban laknak, de mivel a zenétől úgysem tudnak aludni, minden éjszaka itt mulatnak reggelig...

FODRÁSZNÁL

— Előbb adjon valami jó hajnövesztő szert, és ha használni fog, kérek egy hajvágást!

JELLEMZÉS

L-ről elmondhatjuk: visszafejlődőképes.

Galambos Szilveszter

LÁTHATATLAN

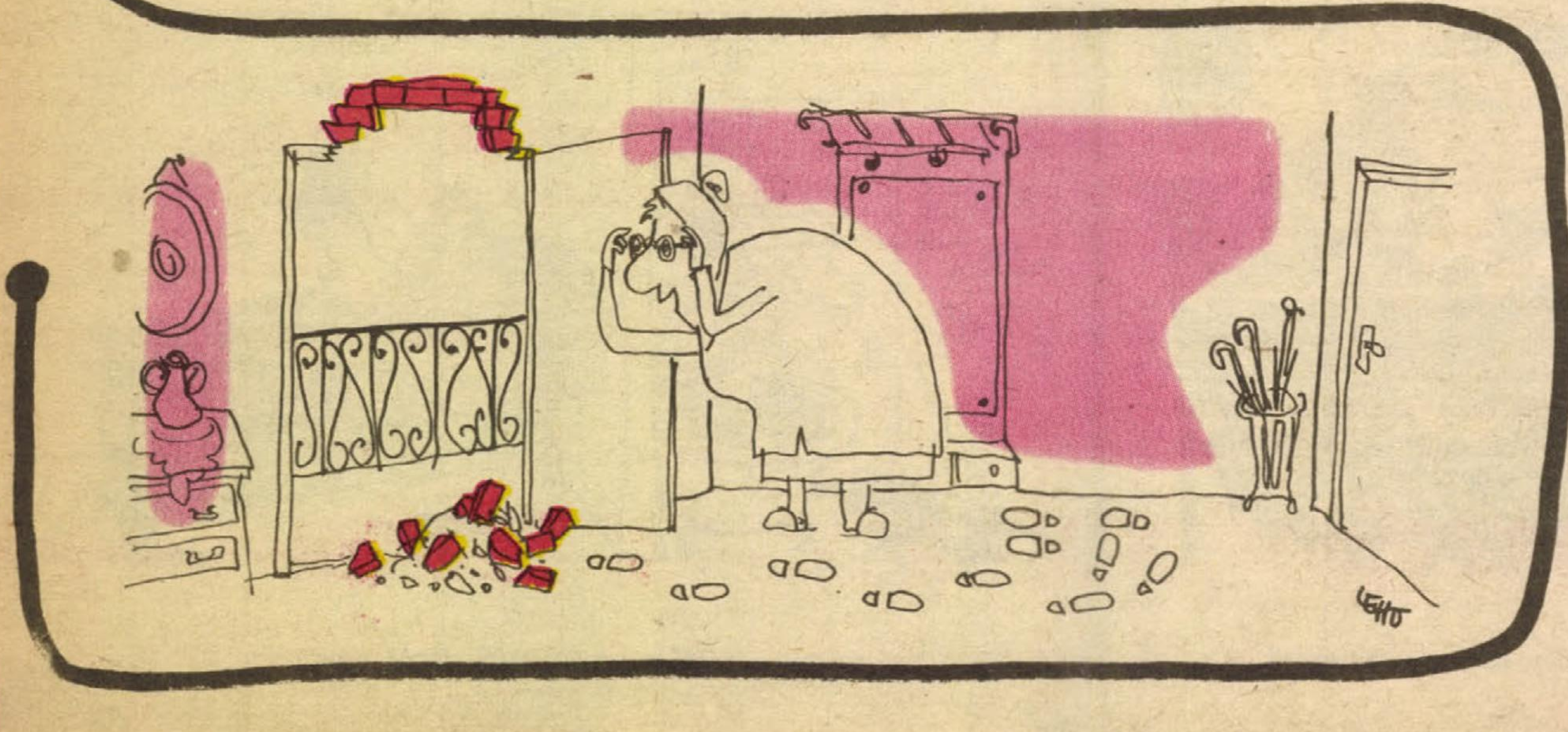
DALLOS, FÜLÖP, HEGEDŰS, BRENNER, LEHOCZKI, SAJDIK

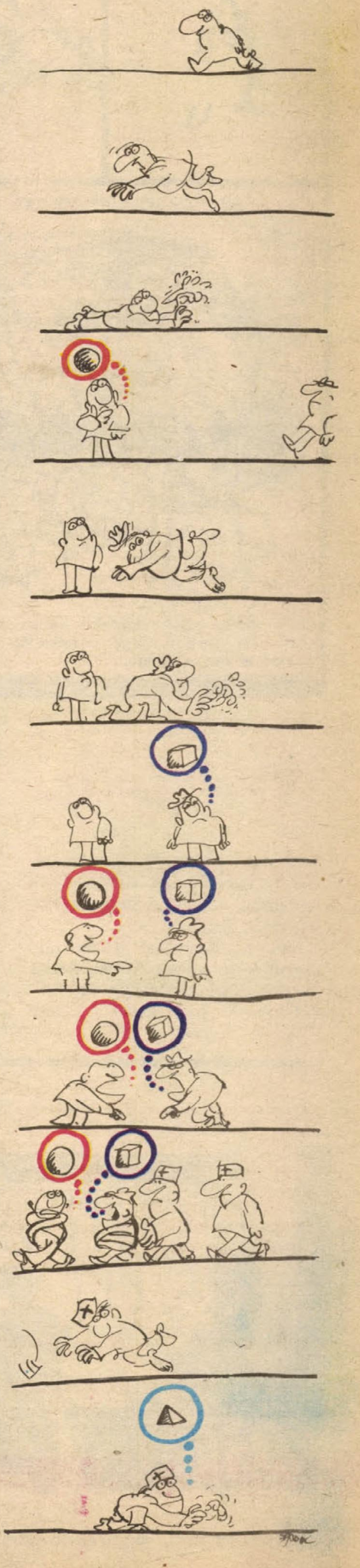

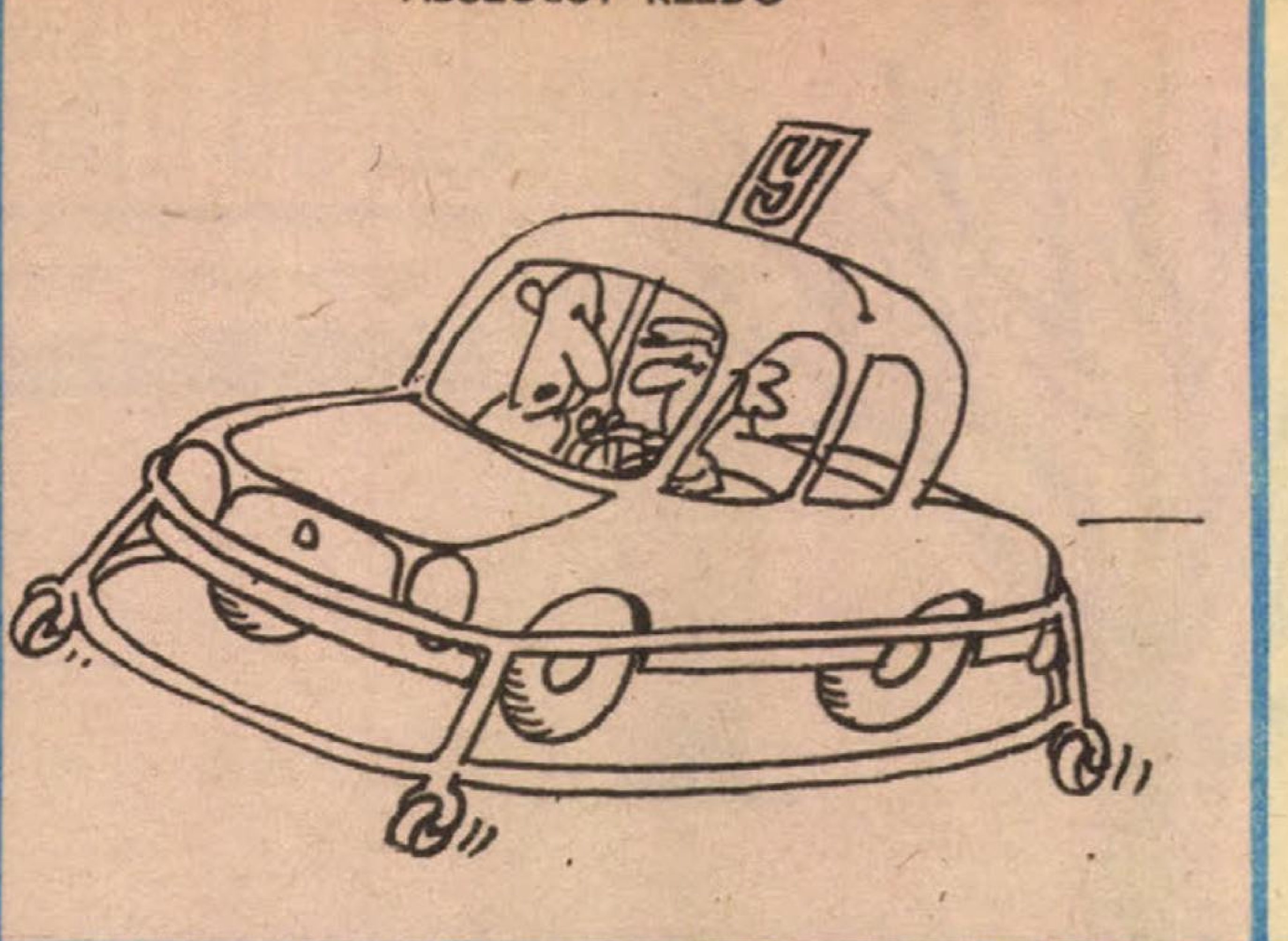

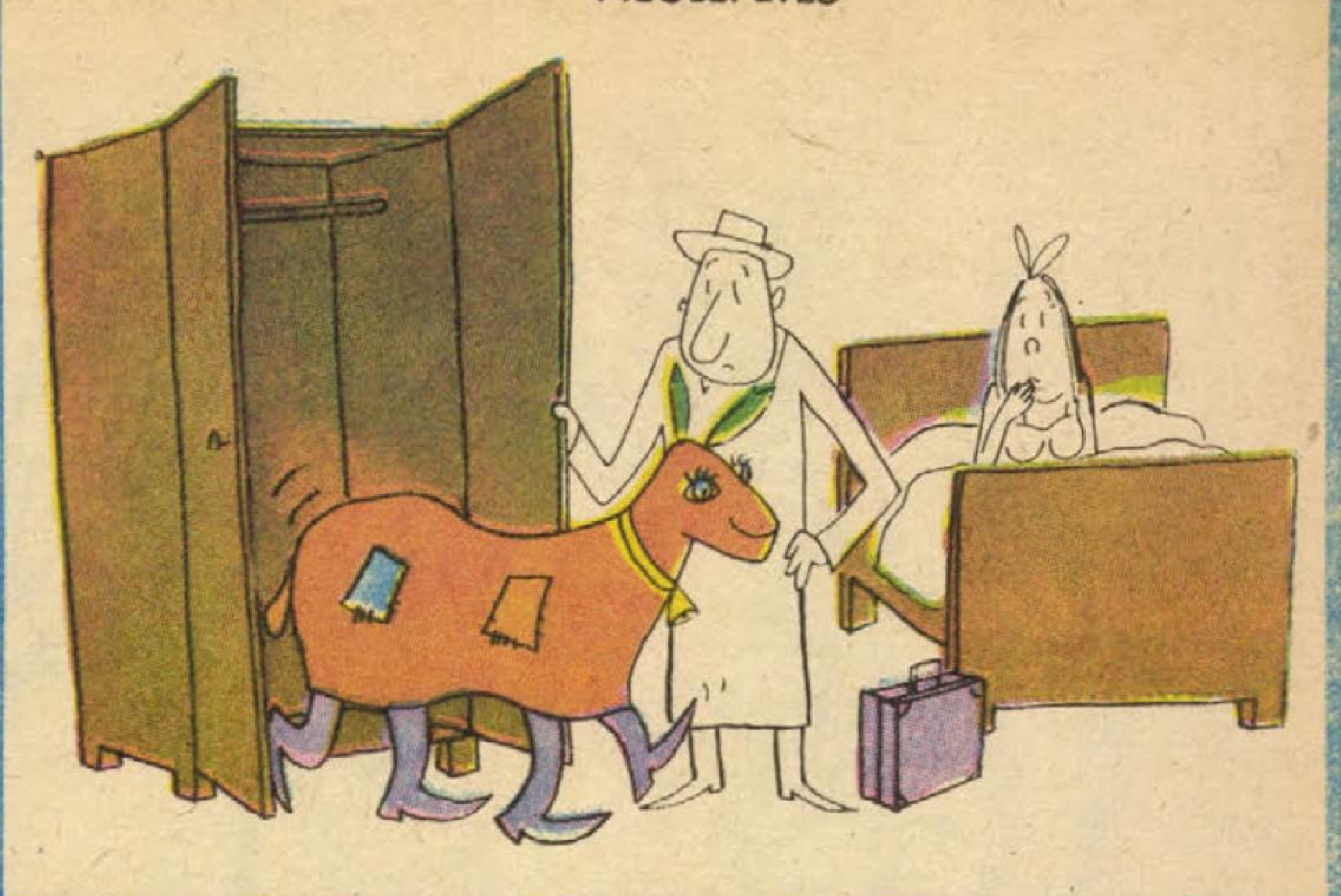

import humor

ABSZOLÚT KEZDŐ

MEGLEPETÉS

ELHANYAGOLT ASSZONYKA

– Addig nem mozdulok innen, amíg el nem ismered, hogy a futballon kívül *más* is van a világon.

RÁMENŐS ÜGYNÖK

– Asszonyom, most megmutatom, hogyan működik az új mosógép... Adja ide a fehérneműit és hozza be a mosóport...

– Teljesült a kívánságod! A szabadságodat csendes helyen, újságok és televízió nélkül töltheted!

Aszongyák

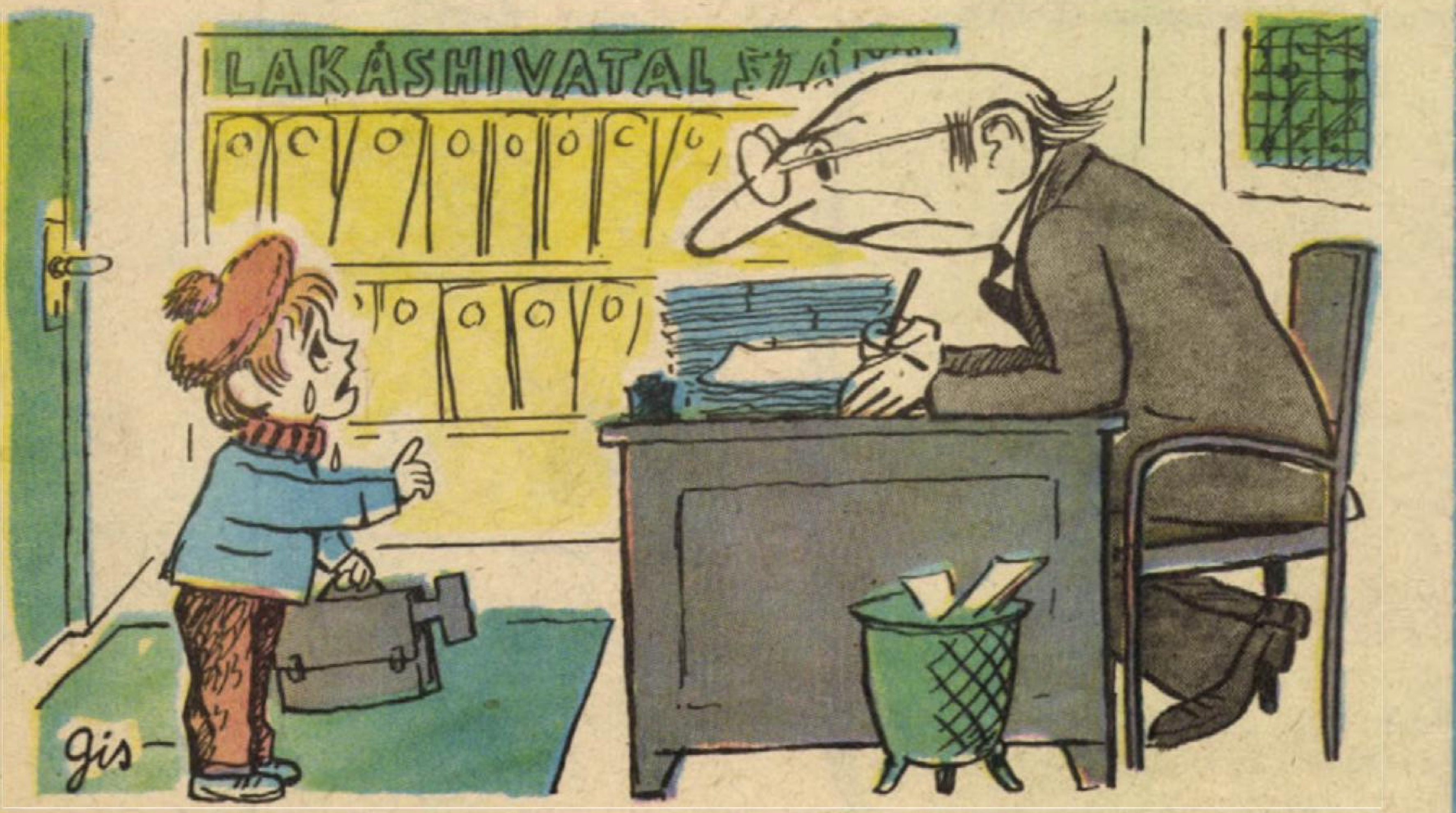
hogy egy londoni bíróság kábítószer-rejtegetés miatt elítélte Keith Richardot, a Rolling Stones együttes egyik tagját.

Rolling Stones azt jelenti magyarul, hogy guruló kövek, Arany Toldiját kissé módosítva azt kérdezhetnénk, hogy gurul a nehéz kő, ki tudja, hol áll meg, s egészen prózaian azt felelhetnénk rá, hogy a bíró előtt, mégpedig meglehetősen aggodalmas arccal, s ha egyébként bármilyen hangszeren játszik is az illető muzsikus, a bíró előtt biztosan citerázik, mert ott nem azt játsszák, hogy komámasszony, hol az olló, hanem azt, hogy komámuram, hol a heroin, s a híres együttes tagja, aki már annyi remek számot adott elő, végül is kénytelen a heroint előadni, ez az előadás azonban nem vált ki olyan tapsvihart, mint egy világsláger előadása, mindebben van egy nagy tanulság is, nevezetesen az, hogy egy álmodozó, finom lelkű művészember ne kábítószereket szedjen, hanem virágokat, ami sokkal jobban illik az egyéniségéhez, és a virágszedés a kábítószer-szedéssel ellentétben nem juttatott még senkit ideggyógyintézetbe, se bíró elé, a virágszedésről borúlátó, lehangoló statisztikák se készülnek, mint a kábítószer-szedésről, na de hát mit csináljunk, az ízlések különbözők, ez a balszerencsés kábítószer-rejtegető művész például nyilván némi irigységgel gondol az őskorra.

Mert az ősemberek egyetlen kábítószert használtak, a bunkót, amellyel egymást fejbe vágták, s azt nem kellett se csempészni, se rejtegetni.

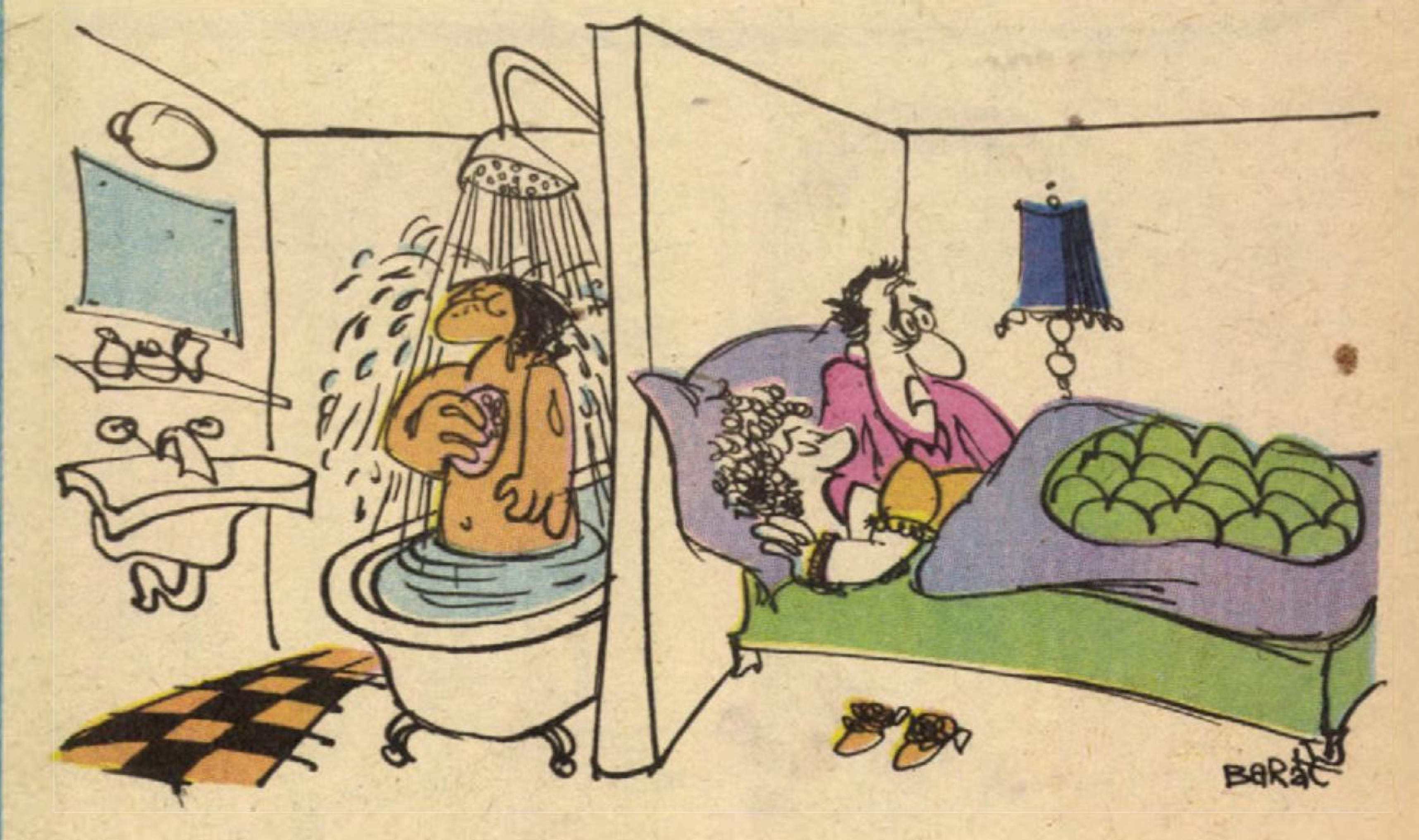
(gergely)

DIVAT A VÁLÁS

– Tessék mondani, három mostohaszülő után nem jár új lakás?

LAKÓTELEPEN

– Már megint iszol, Jocó!

TÜCSÖK és BOGÁR

Romantikus!

(Kiskőrösön fotózta Plesznik Ágnes, orosházi olvasónk)

kozunk figuráival. Ellenkrimi ez, vagyis visszaemberiesítése annak, amit a kalandfilm szórakoztatóvá dezodorál. Amazt szépen hátradőlve karosszékünkben nézzük, ez nehezen elviselhető. Amaz feliz-

Hogy van ez? Az embertelenség csak Dezodorral szórakoztató?

(A Népszabadságból nyirta dr. Vágó László)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

A KARD

Végre igazi, vérbő ötletes vígjáték. A *Tizedes* óta talán az első, amely után a komédiákért csatázó kritikus sem érzi magát abban a tudathasadásos helyzetben, hogy szüntelenül a vígjátékokat kelljen ostoroznia, mivel percig sem kell szégyenkeznie rakoncátlan nevetőizmai miatt, mindvégig egyetérthet jóízű és jó irányú kacagásával. Vígjáték, amelynek tartalmas és szellemes

film

Ne várjon harsány vígjátékot, önfeledt nevetést nyújtó komédiát, aki megnézi *A kard* című új magyar filmet. A kard nem víg-, hanem keserűjáték. Kemény hangú, éles — mint a kard — szatíra. Az a műfaj, ami sajnos

Most legalább tudjuk, mihez tartsuk magunkat!

(A Népszabadság és a Déli Hírlap január 20-i számából ollózta Vámos Attila, miskolci olvasónk)

Elképzelhető még: palacsintagyártó, réteskiszerelő és lángoskarbantartó . . .

(A Dob utcában fényképezte Mezőfi János)

FÉRJEK ÉS ILLATOK

Végre nálunk is lehet korszerűen öltözködni: szagos ingekhez juthat a fogyasztó! Citrom, banán, szeder és meggy illatok közül válogathatunk, ráadásul az ingek garantáltan kimoshatatlanul illatoznak egy évig. Ha nem mossuk őket, akkor még tovább.

Az ötlet olyan kiváló, hogy a gyönyörűségtől tátva fog maradni a muslincák szája, amikor majd ellepik a boldog ingtulajdonost.

Sajnos, nem tudom, hogy egy év múlva mi történik e csodálatos gyümölcsöskertekkel. Talán virágba borulnak? Akkor sürgősen le kell vetnünk magunkról, mert a muslincák után jönnek ám a dongók és a méhecskék, hogy ingecskénket beporozzák.

Megjegyzem, e találmány nem teljesen új. Nekem például már volt egyszer egy kávéillatú ingem, igaz, hogy mosás után elmúlt az illat, de a kávéfolt még ma is megvan. Már bánom, hogy nem szabadalmaztattam. De mint szakembernek, úgy érzem, kötelességem közkinccsé tenni javaslataimat, hogyan fejlesszük tovább a szagosítást.

Ne ragadjunk meg a lekvárok dekadens szintjén! Lépjünk tovább és bátran kísérletezzünk, főleg a női divat területén.

Képzeljük el, hogy álmaink hölgyéről finoman lesegítjük a kabátot (illat: erőleves tojással), utána a ruhát (marhapörkölt tarhonyával), aztán jöhet a desszert . . .

(Egyetlen dolog aggaszt csupán, az, hogy a magyar konfekcióipar esetleg nem bővítené eléggé a választékot, és így az ember mindenütt ugyanazt a menüt kapná.)

Csak feleségeink nyernének ezzel az újfajta öltözködéssel. Ismerve férfitársaim többségét, bízvást kijelenthetem, hogy házastársi hűségünk nagy mértékben erősödne!

Még a második fogásig sem jutnánk, az ínycsiklandozó illatoktól úgy megéheznénk, hogy otthagyva csapot-papot, rohannánk haza vacsorázni.

(selmeczi)

EGYENLŐTLEN VERSENY

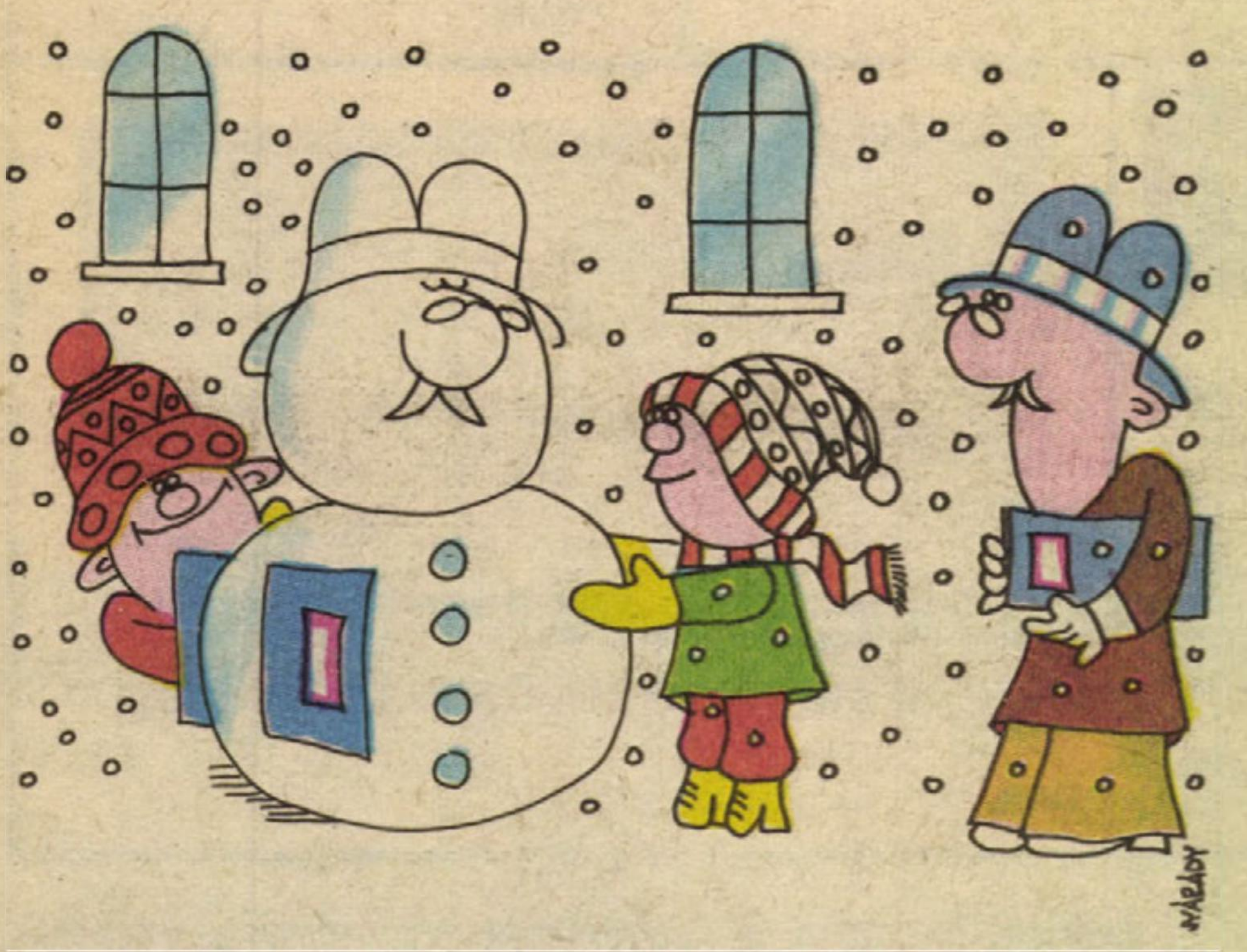

AZ EMBER TRAGÉDIÁJA LXXXVI.

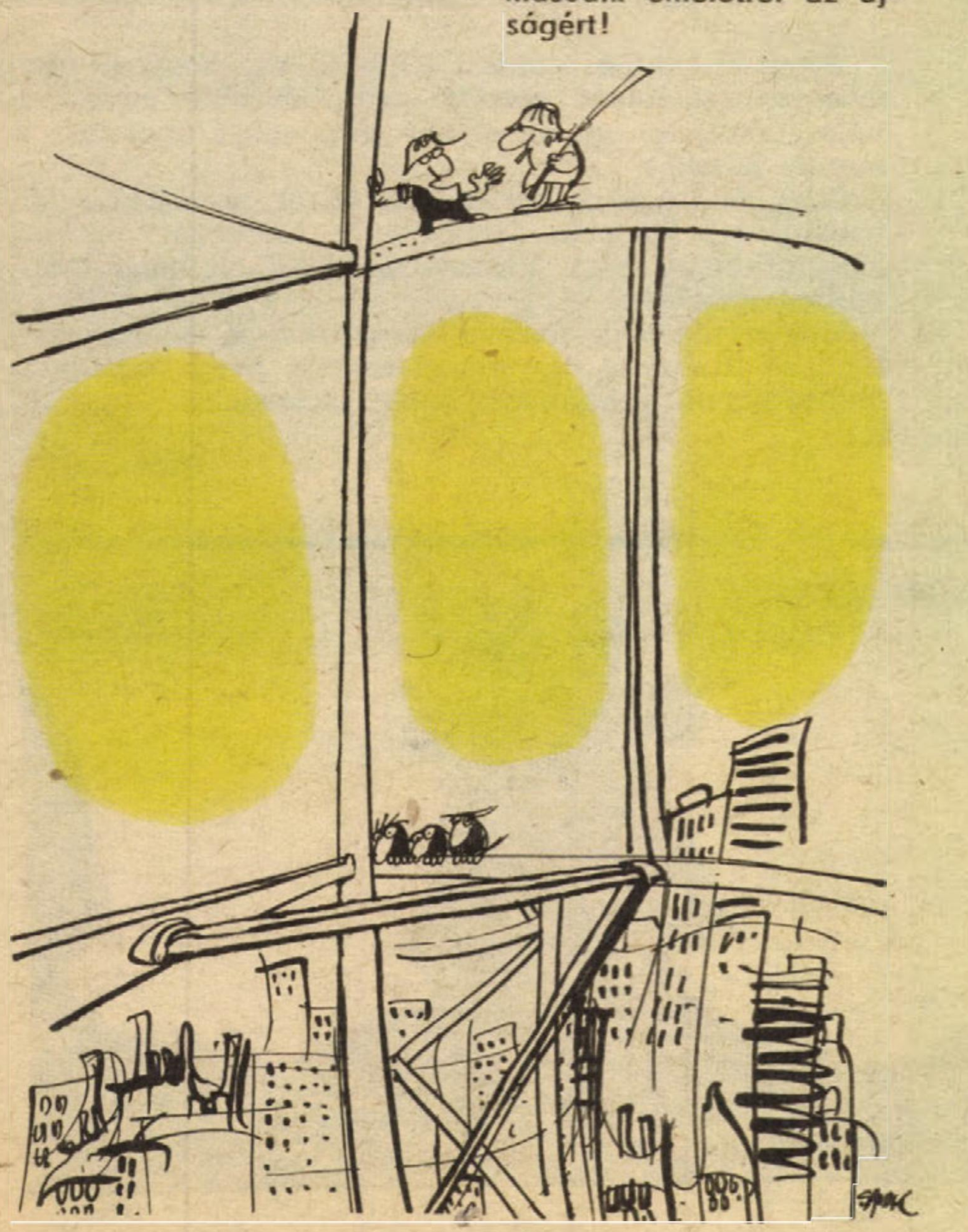

„A férfiúnak, e világ urának
Más dolga is van, mint hiú enyelgés."
(Madách)

STRÉBEREK

– És vasárnap pihenés helyett le kell mennem a második emeletről az újságért!

LUDAS MATYI azt üzeni...

Kiss István, Budapest

Levelében azt írja „Idén ünnepeljük az ezüstlakodalmunkat. Ez alkalomból szeretnék kiadni egy kis könyvecskét, amelyben elmesélném házasságunk történetét: megismerkedésünktől a 25 éves évfordulóig. A könyvet szeretném fotókkal illusztrálni. A feleségem rengeteg fényképet őriz: rólunk, a gyermekeinkről és az unokáinkról. A jubileumra kiadott könyvecskével ismerőseinket, barátainkat és rokonainkat ajándékoznánk meg. Sajnos, pénzem nincsen. Mitévő legyek?"

Válaszunk: a televízió „Hét" című műsorából megtudtuk, hogy a 43-as Állami Építőipari Vállalat egymillió forintért jelentetett meg egy jubileumi kiadványt. Amikor a riporter felkiáltott: „Egymillióért?" a riportalany azt kérdezte: „Kevesli vagy sokallja?" A riporter sokallotta. Mire a 43-as Építők illetékese megmagyarázta: ilyen gazdag cégnél, mint az övék, egymillió forint ide vagy oda, nem számít. Javasoljuk tehát a kedves levélírónak, forduljon ehhez a vállalathoz. A jubileumi kiadványok megjelentetésében jártasak és pénzük is van. Egy-kétszázezer forint ide vagy oda, már nem számít.

Máskülönben gratulálunk a jubileumukhoz!

Több olvasónknak

Köszönjük az elismerő leveleket. A szilveszteri számunkban tizenegy karikatúrát közöltünk vezetőinkről és ezek a rajzok általános tetszést arattak.

Azt hisszük, nem árulunk el titkot, ha elmondjuk: egyvalaki el is kérte a róla készült karikatúrát és levelében azt írta: „Nekem speciel tetszett."

Többen nem kérték el...

Martos Gézáné, Győr

Önnek volt igaza. A fogadást megnyerte. A „Herkulesfürdői emlék" operatőrje nem Zsombolyai János volt — mint azt Galsai Pongrác írta az Élet és Irodalomban megjelent kritikájában —, hanem Ragályi Elemér. Állítólag ez már másodszor esik meg a kiváló kritikussal, hogy Zsombolyai Jánost dicséri meg Ragályi Elemér helyett. Vajon miért?

Válaszunk: nem tudjuk. Talán azért, mert ez a két név nagyon hasonlít egymáshoz. Mind a két névben van „ly".

Valószínűleg ez zavarhatta meg a kritikust.

Varga Ernőné, Budapest

Amit ír, azzal egyetértünk. Színpadjainkon néha nyomdafestéket nem tűrő, durva szavak is elhangzanak. Azt kérdi tőlünk: elviheti-e színházba a tizenhárom éves kislányát?

Válaszunk: nyugodtan elviheti, de a nyolcadik vagy tizedik sorba váltson jegyet. Ott már nem lehet hallani, mit mondanak a színészek.

„Nyelvészkedő" jeligére

Azt ajánlja, hogy a létesítmény helyett használjuk a *„léte"* szót, amely épp úgy nincs befejezve, mint a létesítmény, amelyet határidőre adnak át. Példát is mond: „Ma délelőtt ünnepélyesen átadták az új *létet."*

Javaslata figyelemre méltó. Elküldtük a Magyar Tudományos Akadémia nyelvészeti bizottságának és a Fővárosi Tanácsnak.

Reggel felé lopódzik be a lakásba a korhely Müller, hallja, amint felesége telefonon beszél a másik szobában.

— Fegyverüzlet? Küldjenek nekem egy 6,35-ös kaliberű revolvert... Hogy milyen névre? Diktálom: özvegy Müller Emilné...

*

Vadregényes hegyi tájon állítja meg a férj a kocsit, rövid pihenőre, a felesége elragadtatva néz körül.

— Micsoda panoráma! Nem is tudok beszélni, egészen eláll a szavam a gyönyörűségtől.

— Igazán? Akkor itt töltjük a teljes szabadságunkat.

*

— Igazgató úr — jelenti a titkár —, egy alkalmazott szeretne beszélni önnel, fizetésemelési ügyben.

— Mondja, hogy nem vagyok bent.

— Nem lehet, az illető pontosan tudja, hogy ön bent van.

— Az ördögbe is, ki az?

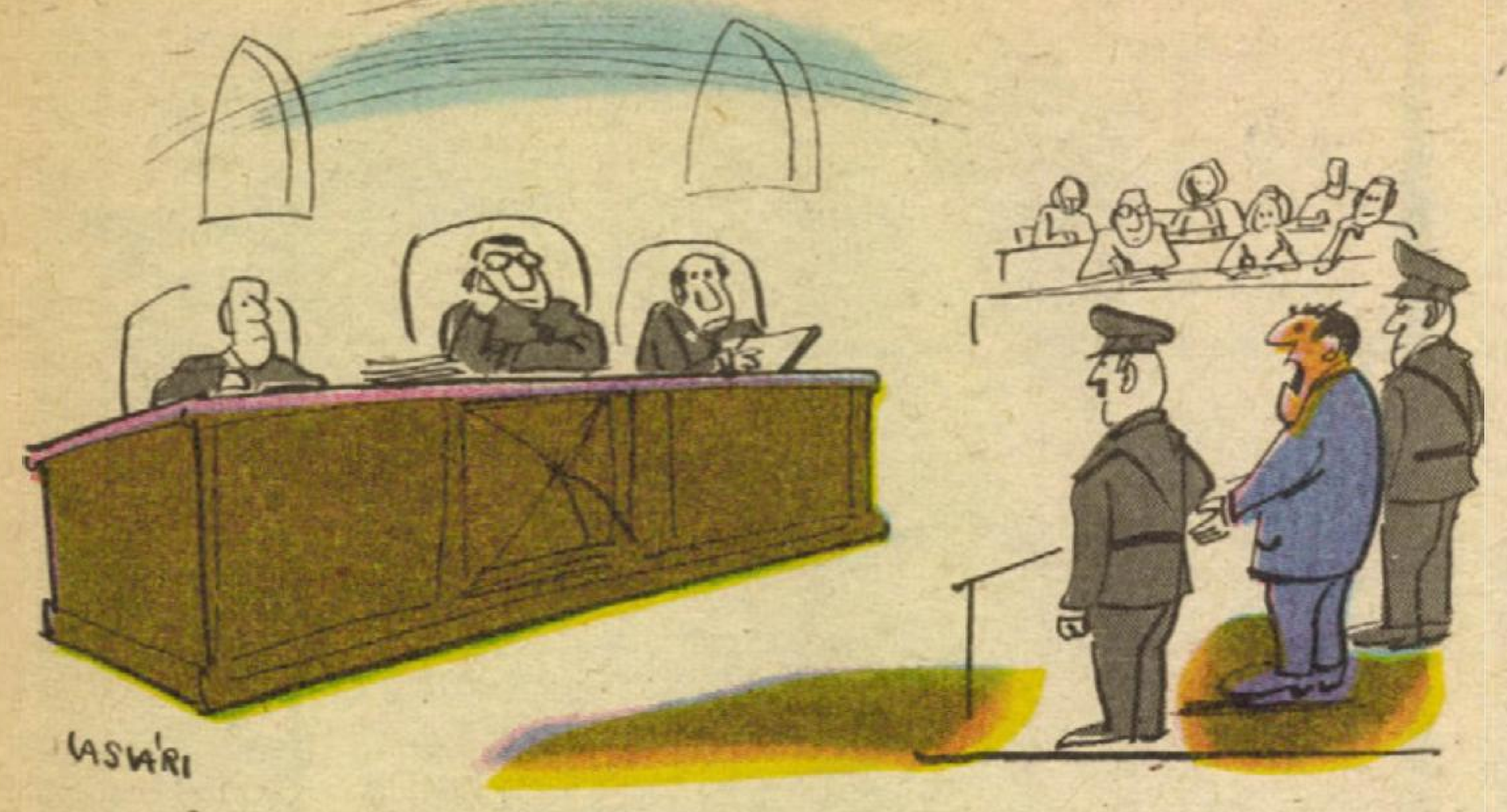
— Én.

ÁTNEVELÉS

– Egyelőre minden sarkon talponálló könyvtárakat nyitunk.

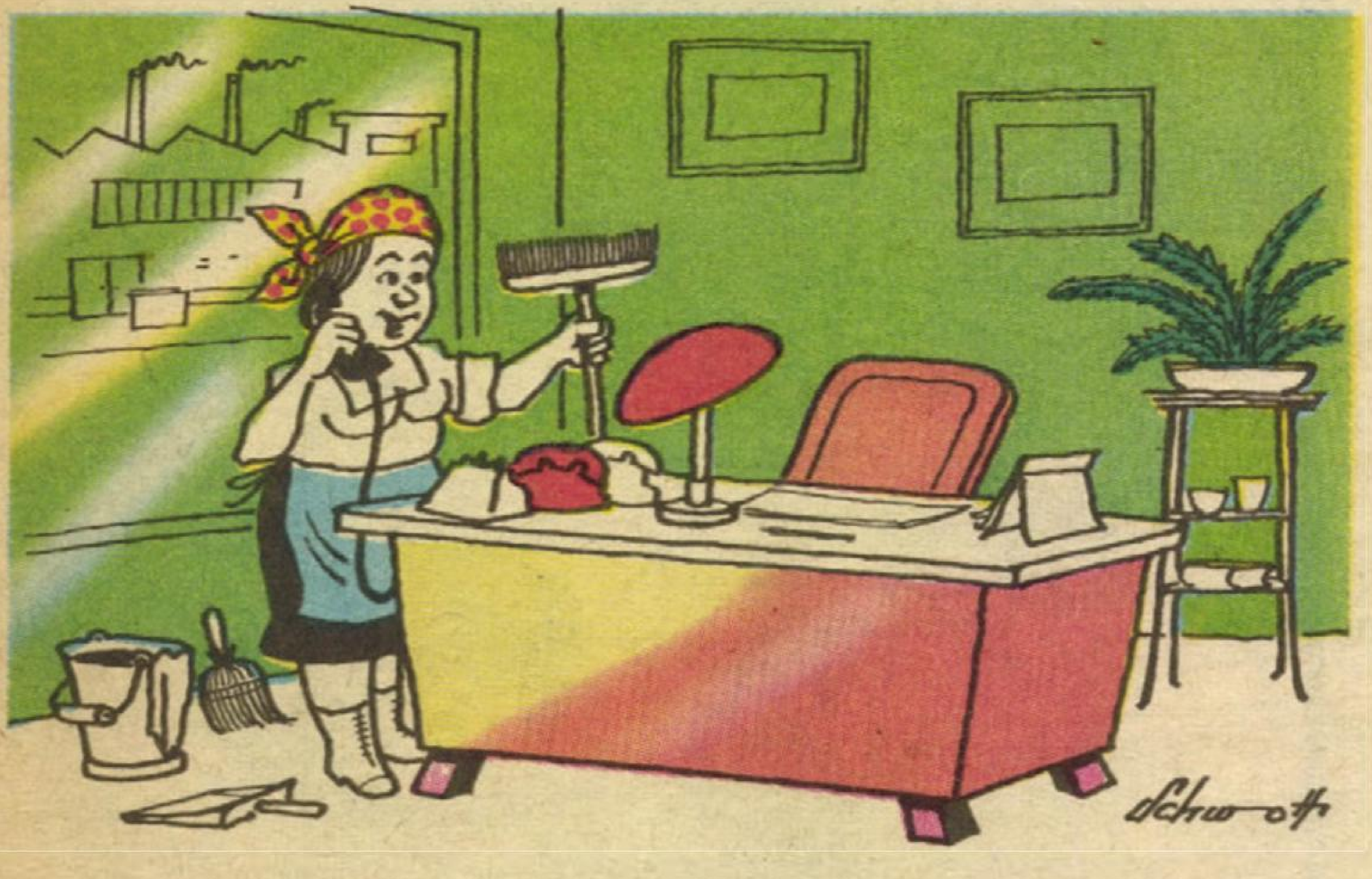
ÉLETFOGYTIGLAN

– Az ítéletben megnyugszom, de az állampolgári jogaim gyakorlásától ne tessenek megfosztani!

– Most meg az a baj, hogy dolgozunk?

– Az igazgató már elment! Miben lehetek segítségére?

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220

•

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7.50 Ft. 1/4 évre: 22,50 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
77.2308/2-06 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25 504

A januári (1. szám) LUDAS MAGAZIN keresztrejtvényének megfejtése:

„Te már elköltötted azt a pénzt, amit a válóperünkre tettünk félre?”

A kétszáz forintos jutalmat nyerték:

Orosz Teréz, 3400 Mezőkövesd, Bacsó Béla u. 18. III. ép. 1/1.

Benedek Tamás, 3711 Szirmabesenyő, Állomás út 110.

Pintér Józsefné, 1119 Budapest, Lecke u. 4. I. 2.

A nyereményeket postán elküldjük.

CSEVEGŐK FIGYELMÉBE

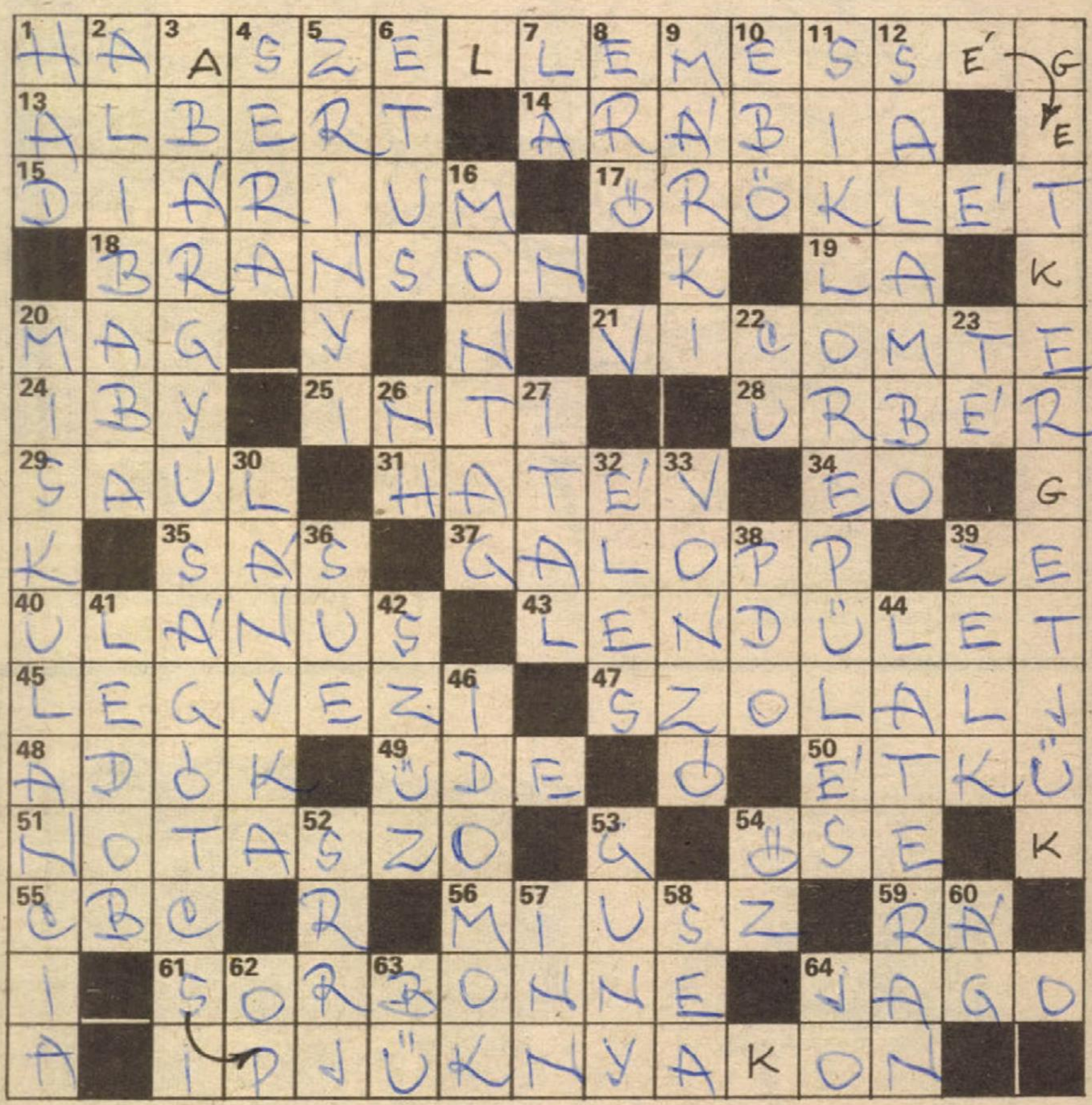
ajánljuk Montesquieu francia filozófus (1689—1755) találó mondását, melyet keresztrejtvényünk vízszintes 1 és függőleges 3 soraiban helyeztünk el. Megfejtésül csak ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb február 14-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 100 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

13. Az első Habsburg-király a magyar trónon (1437—1439)
14. Afrikához tartozó hatalmas félsziget
15. Napió, esetleg iskolai füzet ismert idegen szóval
17. Embernek nem jut osztályrészéül
18. Amerikai filmsztár (Charles)
19. Olasz névelő
20. A földbe kerül
21. Francia főnemesi rang
24. Ibolya, „előkelően” becézve
25. Figyelmezteti
28. Ez volt a neve a jobbágyi szolgáltatásoknak
29. A bibliai Izrael első királya
31. Majdnem 2200 nap (két szó)
34. . . ipso
35. Vízinövény
37. A ló egyik futásmódja
39. Z. E.
40. Lándzsával felfegyverzett lovaskatona
43. Erőteljes mozgás kezdőfázisa
45. . . . a hiúságát
47. . . . meg hát gyönyörű virágom!
48. Az állami bevételekhez tartoznak
49. Friss
50. Nagy . . . (sokat eszik)
51. A Rádió egyik kedvelt zenei műsorszáma
54. Elődje
55. C. B. C.
56. Folyó a Szovjetunióban
59. Igekötő
61. A párizsi tudományegyetem
64. Othello vesztét okozta

FÜGGŐLEGES

1. Katonák tömege
2. Az 1001 éjszaka egyik mesealakja
4. Késõn — latinul
5. A szigetvári hős
6. Becézett Etel
7. Mint a 19 vízsz.
8. A birkózót jellemzi
9. Főnemesi cím több nyugat-európai országban
10. E. B. Ö.
11. A vitorlázógép pilótájának művelete
12. Flaubert egyik regénye
16. A hét egyik napja — németül
20. Tréfás kifejezés arra, hogy „mesterkedés, csalafintaság”
22. A réz vegyjele
23. T
26. Néha egynemű betűi
27. Oltja a szomjat
30. Kislány
32. A borotvapenge
33. Rokonszenves megjelenésű
36. Francia regényíró volt
38. P. D. O.
39. Kiváló költőnk
41. Lefelé hajít
42. Csillagkép az állatövben
44. A Vatikán híres palotája, zsinatok színhelye
46. Síkban körülhatárolt formák
52. Fiatal hajtás a növényen
53. Erősebb, mint az irónia
54. Szelíd állat
57. A Duna egyik mellékfolyója
58. Tenger — angolul
60. A szegény embert húzza
62. O. P.
63. . . bájos
64. Iskolai osztályzat

WILHELM BUSCH

című keresztrejtvényünk megfejtése:

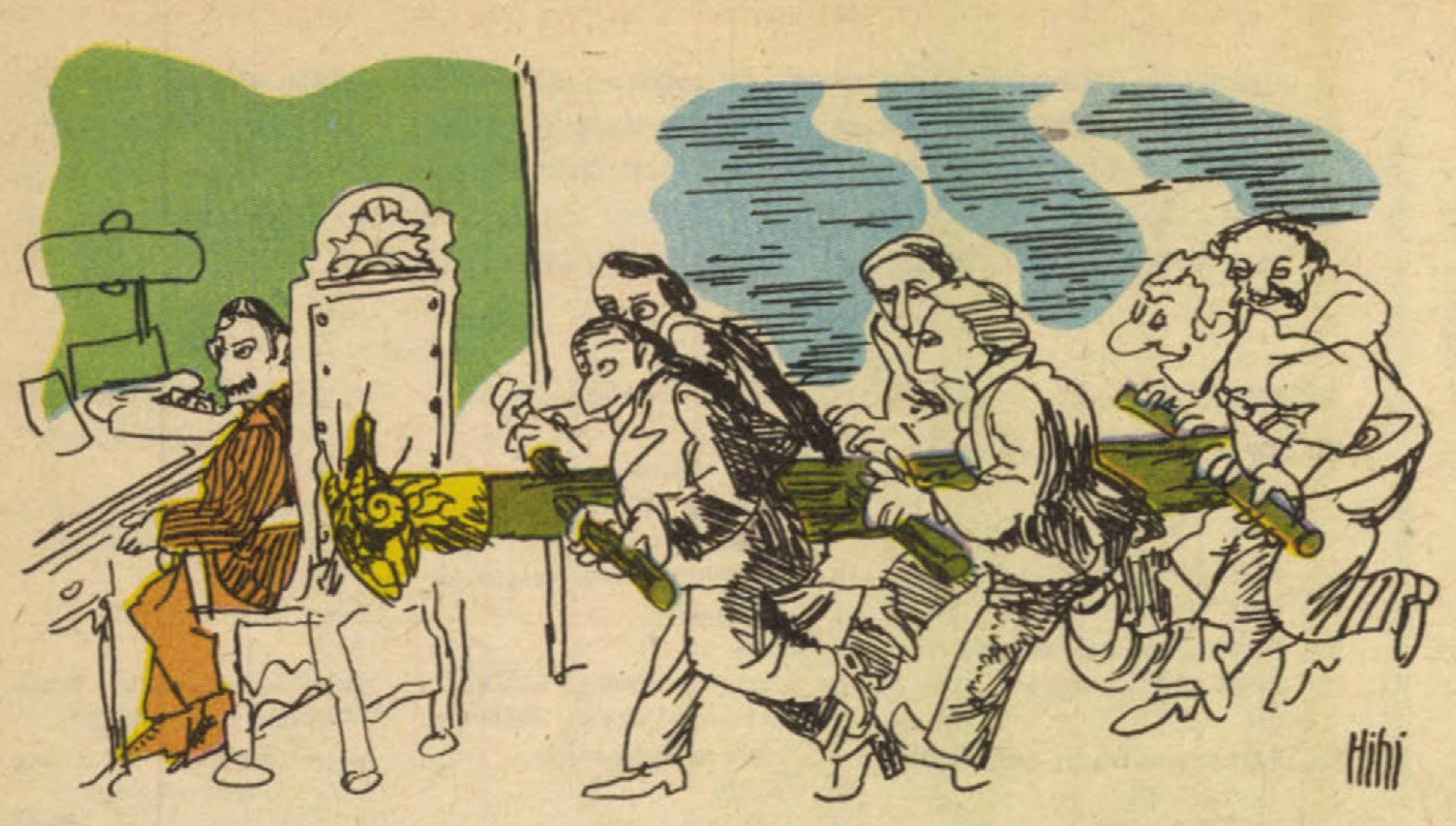
Mindenkinek van buta gondolata, de aki okos, az elhallgatja.

100—100 forintot nyert:

Berta Sándorné, 6000 Kecskemét, Úrrét 16. K/1503
Puha István, 2098 Pilisszentkereszt, Pomázi u. 12.
Kaszás Sándor, 1162 Bp., Cékla u. 14.

A nyereményeket postán küldjük el.

ÖSSZESZOKOTT CSAPAT

FRANCO SZELLEME ÉS JÁNOS KÁROLY

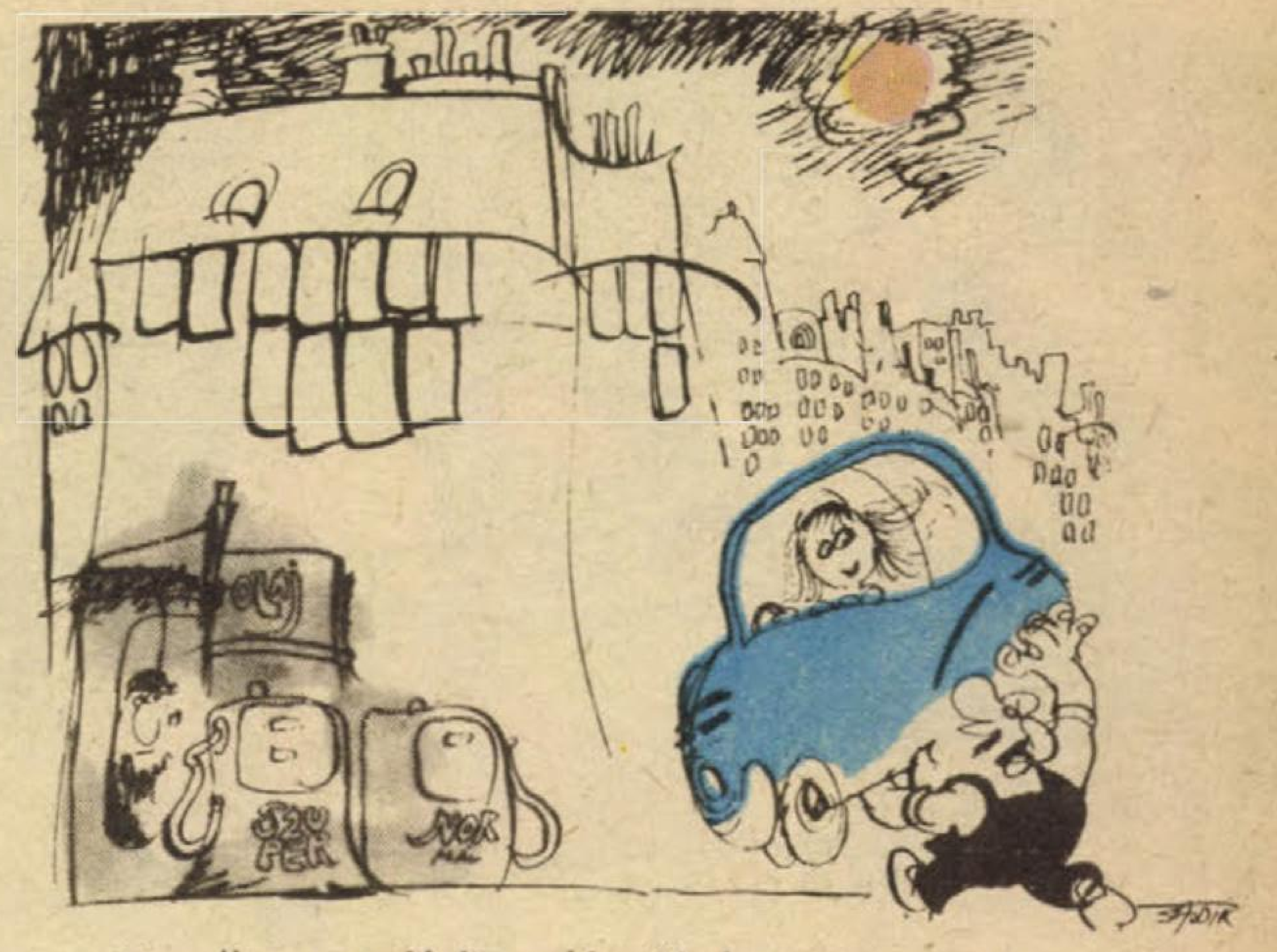
– Ne tessék kísérteni, van elég bajom enélkül is!

KELLEMETLEN TULAJDONSÁG

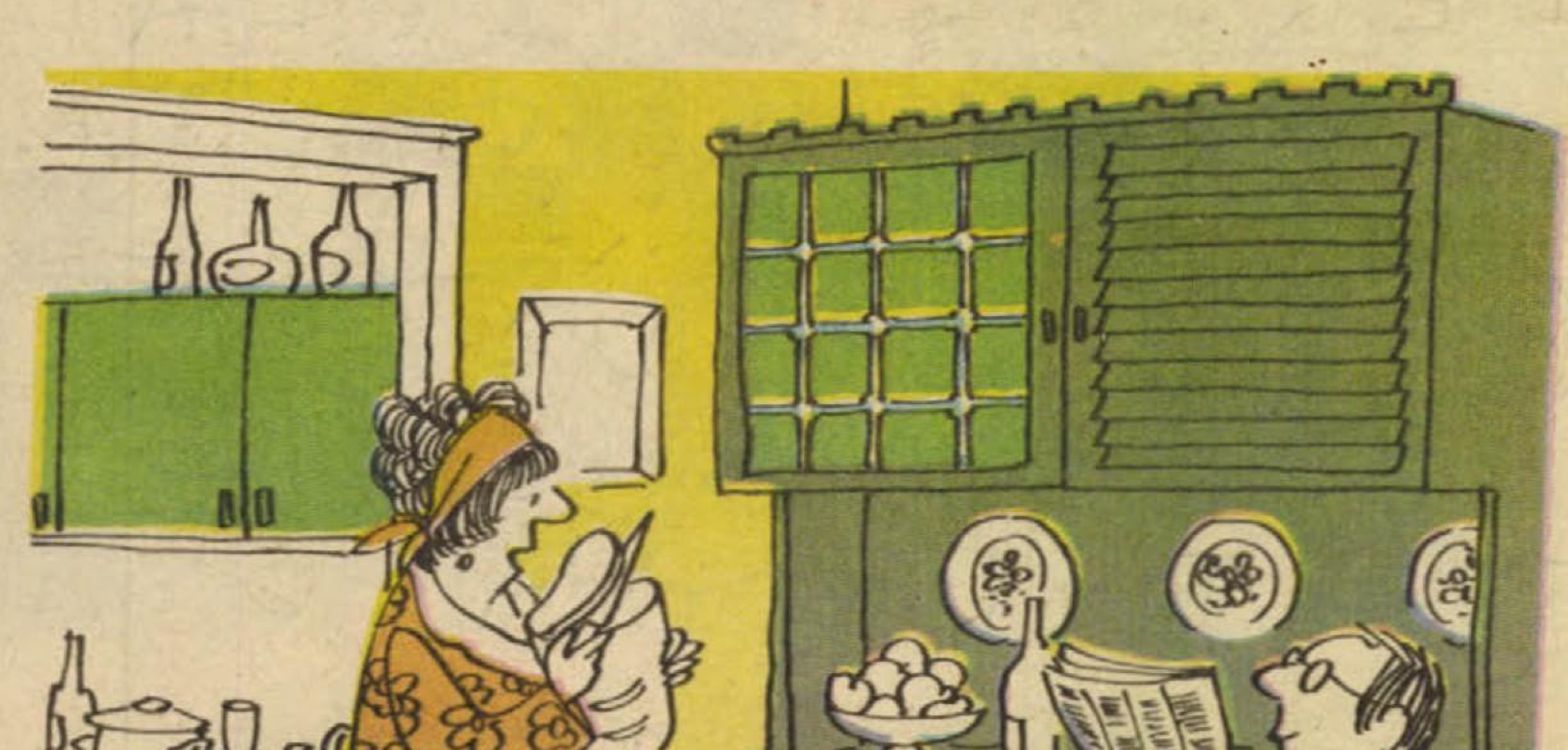

– Ki ez, ki ez?! Borzasztó, hogy nem tudsz leszokni erről a folytonos kíváncsiskodásról, fiacskám!

BENZINKÚTNÁL

– Bevallom, a férfivendégekkel nem vagyok ennyire előzékeny.

– A cáfolatokat olvasd fel nekem!

– A nyelvtudását a svéd bébiétellel szívta magába..